

VIETILE MELE NESFINTE

elegiile estului sălbatic

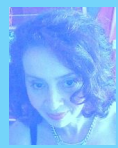
Angela Furtună

TEXT

archives équivalences

poèmes

2005

ORIGINAL EDITION:

- ANGELA FURTUNĂ
- **Îl văd pe Dumnezeu și nu mor – Viețile mele nesfinte** [1]
- Editura Axa, Botoșani 2005 [ISBN 973-66-0177-4]

GRAPHICS:

- EGON SCHIELE
- **Pregnant Woman and Death** (1911), National Gallery, Prague

INTERIM ELECTRONIC EDITION: **ADRIAN REZUȘ** (The Netherlands) (ed.)

© 2005 ANGELA FURTUNĂ (Suceava, Romania) [TEXT]

© 2005 **ÉQUIVALENCES** [PDF $\LaTeX$ – HYPERSCREEN]

**This electronic edition is a *non-profit* publication
produced by PDF $\TeX$ 14.H &
created by $\LaTeX$ 2 ϵ with HYPERREF & HYPERSCREEN**

PDF $\TeX$ 14.H © 2001 HÀN THÉ THÀNH

$\LaTeX$ 2 ϵ © 1993–2001 THE $\LaTeX$ 3 PROJECT TEAM *et al.*

HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ

HYPERSCREEN © 2001-2002 ADRIAN REZUȘ [based on PDFSCREEN]

PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIAN $\TeX$ © 1994–2001 ADRIAN REZUȘ

PRINTED IN THE NETHERLANDS – NOVEMBER 9, 2005

Angela Furtună

VIETȚILE MELE NESFINTE

elegiile estului sălbatic

Suceava
2005

În secolul XX, Europa noastră civilizată a fost teatrul a cel puțin trei mari genociduri: cel armean, de la început, în care au murit peste 1.500.000 de oameni, holocaustul nazist, care a exterminat 6.000.000 de evrei cât și rromi și alte suflete nevinovate, precum și genocidul din gulagul sovietic totalitar și post-totalitar, extins peste țările estului și parțial ale centrului european, unde și-au aflat sfârșitul sau continuă să fie suprimați sute de milioane de oameni. În cadrul tuturor acestor experimente asazine ale civilizației, femeile au fost neîncetat supuse unor presiuni discriminatorii exterminatoare datorate fie misoginismului dominant, chiar dacă atent cosmetizat, fie politicilor de eugenie sau celor de euthanasie activă ori pasivă. Dedic această carte mai ales femeilor victime ale acestor maladii ale istoriei, dar mă gândesc mereu la toți cei ce și-au aflat moartea prin gheara ideologiilor intolerante, a politicilor totalitare, bazate pe dictatură și încălcarea libertăților omului. Ei nu au avut de ales decât între moarte și sinucidere, căutându-l neîncetat pe Dumnezeu. Eu aleg viața, pentru o Europă cu mult mai umană. Nu mai vreau să fim complici prin tăcere și indiferență la nașterea unui viitor al morții. Poezia este arma de care dictatura se teme cel mai mult. Ea supraviețuiește oricărui masacru.

Astăzi, alte forme de intoleranță și extremism vin asupra noastră cu violență și cruzime, tot prin portalul discriminării dar și prin complicitatea martorilor care își îngroapă amintirile sau care se tem să ia atitudine. Spun: NU. De cine să ne temem? În fond, nu existăm decât noi, aici, acum, în această clipă, construind civilizația europeană, ca parte dintr-o lume ce ar trebui să fie prietenoasă cu fiecare dintre noi. Poezia nu este o manieră de a fugi de realitate, ci poate că una din căile regale prin care realitatea poate fi avertizată și anticipată.

Angela Furtună

somnul în *corpus hermeticum* I. se cuvine să înțeleg. și înțelegând să admir și să fiu fericită.

dar estului nu i se cerea iertare.

cum să ceri iertare unui număr prim? estul este un punct cardinal de unde răsare, senzuală, moartea. cine i-ar cere iertare morții?

pe străzi pline de colb, pe care dormitează câinii de pază ai muzeelor accidentului, sunetul clopotelor așterne peste tot vegetația relativismului. acolo m-am născut, într-o țară cu o singură ieșire.

pe măsură ce fugeam de sentimentul de a-i poseda pe ceilalți, eram posedată.

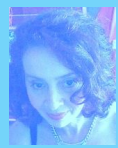
identitatea este o coajă de nucă. puțini reușesc să o desfacă, și atunci, întărâtați, o sfărâmă cu talpa. miezul are jocul lui, de înger desfigurat. nucleu al hiperviolețelor,

iluminarea atrăgea asupra-ne poftele întunericului. și oamenii începură să fie cu toții posedăți de o scriptură a manipulării. ideologia dromosferică a revoluțiilor fără

început și fără sfârșit. evanghelia smulgerii cu forcepsul din Dumnezeu.

je ne suis rien

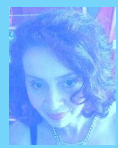
deasupra continuității facerii și acțiunii eram mai puternici

între acelea două nu există un al treilea. astfel se cuvine să privești.

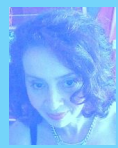
memoria
unui om poate fi o sală goală
despre care custodele repetă mereu vizitatorilor
că a găzduit, cândva, câteva săbii japoneze.
sala e tulburată adesea de ecoul unor pași.
nu de dicția lor perfectă. pașii vorbesc despre oamenii ce înfulecă spațiul,
risipindu-se la rândul lor.
estul era un deșert pe care barbarii utopiilor înscriau
fără încetare discontinuități neuniforme
ceea ce este făcut nu este cel ce va fi făuritorul

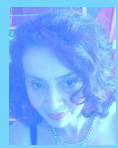
poate că măsura și armonia domneau în ordine.

aveam numai câțiva ani și, cumva, nu-mi plăceau păpușile.
doar animalele de catifea. să țin un urs galben în brațe era leacul de a simți că cele două
jumătăți ale corpului ascultă de comenzile cele mai curajoase.
întunericul este ademenirea scindării.
mama obișnuia să șteargă mereu clapele pianului cu o cârpă galbenă. sunetele tăiau apoi
aerul în două: de o parte raiul,
de cealaltă un templu. tot raiul, adică. zăpadă.
comprehensiune.
memoria caută mai întâi inima, îi ia pulsul și, cu acest cântec, redeșteaptă o poveste
corpus hermeticum o fiară care evită necesitatea

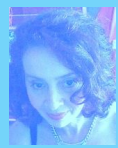
un pește care-și pierde teama de aer. jocuri și jucării sadice.

într-o seară,
cu nasul lipit de gerul ferestrei, am văzut afară un șobolan. copiii îl fugăreau cu măturoaiele
de înlăturat zăpada.
dar șobolanul, curajos, țâșnea printre picioarele lor, inepuizabil,
chițcăind fericit ori de câte ori reușea să-i păcălească.
îi plăcea jocul.
poate că și ademenirea morții. era tot un joc,
numai că unul fără reguli și dus până la capăt. când am suflat o dată tare,
florile de gheață s-au topit, la fel cum se destramă visul de dimineață sub temperatura
realului. șobolanul dispăruse în zăpadă.
sângele poate da în clocot de la scânteia unui simplu gând.
mai târziu, am regăsit șobolanul în unele vise despre est. deveneam din ce în ce mai
feminină. fereastra
trebuia să rămână deschisă. aerul estului e plin de miresme și bacterii.
oamenii estului se nasc din poveștile sângeroase ale unor clowni ideologici. știi ceva despre
sadici? mă întrebai. da' de unde
închisă în *corpus hermeticum*

vedeam cum în apă focul nu arde și nu iluminează.

deasupra
pianului meu stă, dintotdeauna, un portret în creion.
unul din portretele mele în sepia.
cu părul vâlvoi și cu o față aspră, prelungă și șlefuită minuțios ca o idee fixă. când am
afiat, acum treizeci de ani,
că, de fapt, avusesem trei, iară nu doi frați care au murit, am știut că e bine să fii femeie.
ei au fost, toți, băieți, și probabil că
ar fi ajuns nefericiți ca bărbați. sau prea ocupați cu tot felul de războaie. ori cu descâlcirea
unor crispări neverosimile.
cărțile lui amenadad plecau de la avram,
treceau peste paisprezece neamuri ca să ajungă la david,
mai treceau peste paisprezece neamuri pentru a ajunge la strămutarea în babilon,
pentru ca peste alte paisprezece neamuri să ajungă la iisus hristos.
cu greu găseam ceva de mâncare pentru
amintirile fraților băieți.
și atunci, fecioara adormea, cu capul înclinat pe umărul meu drept, așa încât, adormind,
ea nu putea fi mijlocitoarea dintre mine și dumnezeu.
priveam în sus, devenind transparentă pentru cei din jur.
aburul trecea repede.
puf de pădăie
suflete sfioase care nu se răspândesc

abia izbăvită de trup. viața de număr cu multe zerouri.

nu e simplu să spui buna ziua
în cyberspace.

și să inciți lumea la o cafea virtuală. o cafea tare și aromată.

pe mine m-a invitat într-o seară cineva la o călătorie pe lună. i-am răspuns că am făcut
cândva și patinaj viteză. știu, deci, cum e să zgârii o oglindă. prindeam bine oglinda
cu ambele mâini și o strângeam în brațe.

oglinta se hrănea cu minusculele mele grimase. flămândă ipocrizie.
oglinta mă înfuleca în fiecare zi.

voluptuoasa oglindă. axa sinelui ca loc geometric al imaginilor la oglindă. cu un reperaj
rapid,

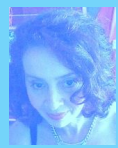
orizontul dezirabil al amintirii mă regăsește și mă ademenește de oriunde aș fi.

aspirare de metonimii hiperbolice. eu știu că nu sunt decât un număr
cu opt zerouri

înscris în statisticile unui tiran.

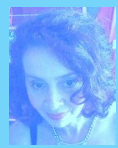
estul ca văgăună a sufletelor sălbatice pe cale de dispariție.

în ce fel, mamă?

o fiară care evită necesitatea.

o casă este
un gând de protecție: te bagi înăuntru și aștepti să fii atacat.
pereții se clatină din când în când,
dar aerul rămâne afară. pulsând, zvârcolindu-se ca o mână
ce nu mai poate apuca mâna salvatoare a celui ce se îndepărtează odată cu realul.
în casă e cald și albumele de artă foșnesc ca niște copaci nervoși.
filele lor îmi amintesc de privirile zairei.
despre care, acum, nu mai știu cine era,
deoarece nu am văzut-o niciodată,
cu toate că mă gândesc mereu la cele câteva vorbe schimbate prin telepatie și din care au
răsărit ulterior plante nemaivăzute.
sau poate că așa ne vom întâlni noi două odată: față în față, ca două hoațe, tabloul și
privitorul.
estul ca mahala a cleptomaniei
întinde mâna și înhață sufletul potrivit pentru tine

suflete zidite în trupuri care nu le seamănă.

ea m-a găsit
într-un raft de cărți nedorite. am știut
din prima clipă că este o degustătoare.
mirosul de femeie superstițioasă al hârtiei de carte o trezise la realitate.
tot ce este viu trebuie să fie scris și înălțat.
în cuvinte sunt sfârcuri și corpuri care plutesc la întâmplare. într-o seară, acum vreo două
decenii, mă întrebasese părintele meu: oare știi cât îți va fi de greu să te desparti de
toate astea?
între timp am tot căutat o adresă.
străzile și orașele erau mereu prea întunecate. casele prea adânci,
ca niște puțuri de petrol ce pot lua foc în orice clipă.
porțile nu se deschideau, iar ferestrele scintilau ca niște ecrane pe care răsară, voioasă în
noaptea de halloween,
moartea.
abia acum, cu o vultură peste timp, ea a formulat răspunsul. nu știu, desigur, și nu voi
afla decât prea târziu, ca de obicei. dar, între timp, întrebarea se stinsese. ca o stea.
peste memoria estului alungat de pe hartă. oglinda mă purta, peste tot, în marsupiul
ei. pași, scâncet, huța-huța
trupuri unduitoare zburând

trezirea în *corpus hermeticum* II. șobolani și prilejuri înșelătoare.

numai

piersicile coapte și numai merele parmen dau bine în vasul de argint.

tavanul se ondulează uneori și așa am aflat că zaira pescuia în fiecare zi la copcă.

își ungea palma cu slănină afumată.

apoi își băga mâna, până la cot, în apa rece ca gheața și aștepta, mișcând ușor din degete.

peștele se apropia și o mușca de deget. zaira îl apuca repede și îl sălta la suprafață. iute

înșfăca un cuțit mare și, dintr-o singură creștătură, reteza în aer capul peștelui. încă

zbătându-se, corpul ateriza într-o oală uriașă, peste celelalte corpuri de pești. pentru a

se încălzi, femeia își vâră mâna în gura calului negru. acesta o urma peste tot, supus.

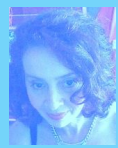
învățase să mănânce capuri de pește.

un exercițiu pe care îl făceam des: îmi construiam în gând o figură și apoi un pretext

pentru a afla un loc geometric.

timpul nu există decât pentru oamenii cu șobolani.

strălucirea începea să pălească

veghea și exodul interogațiilor.

ea nu are decât o jumătate de răspuns.

drumul se închide acolo unde se deschide de fapt.

ea își propunea întotdeauna să atingă puncte situate mult mai departe decât ar fi putut atinge.

o umbră pe un perete se îndulcea din ce în ce mai mult,
până când devenea trupul unei interogații.

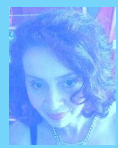
am avut odată tenul mai palid.

era din cauza febrei de a trăi. tinerețea caligrafiază călăreți fantastici pe acoperișuri.

liniștea este un viciu comod. în care stau cu mâinile legate cu o eșarfă violetă.

strângând în pumn o potcoavă. drumul unei amintiri către *recycle bin*

ca un înțelept autist, întunericul.

am ținut un jurnal la zi, înainte ca istoria să înceapă a pluti în neorânduială pe apa ce scotea morții din cimitire și îi arunca în lacurile de acumulare ale manipulării.

și în studenție îmi plăcuse să păstrez biletele de tren și de avion.

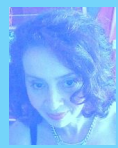
într-un album cu pagini uriașe am adunat de fapt schițe arhitectonice și am construit o schemă a traseului pe care l-am parcurs ca să ajung aici.

ce se remarcă pe ultima mea fotografie de grup cu bărbați tineri? o femeie adevărată are în jurul gâtului un boa constrictor. eșarfa flutură ușor pe linia orizontului.

plajele de nisip sunt numai plaurul fin al ideilor despre sexualitate. scriu cu litere mici, cursive. corpurile atârnă de propria lor moarte ca niște mărgele grele înșirate pe un lanț de argint.

estul miroase a tămâie și a fân proaspăt făcut

forme invizibile de identitate

descompunerea în jocuri a corpului ermetic.

ea nu se mai jucase niciodată de-a baba oarba. era copilul cel mai profund din familie. o
caut ca să-i dau o porție de dulceață de cireșe amare.

dar niciodată nu o găsesc acasă. am știut

cândva de ce poți deveni într-o clipă pacient cronic al vitalismului.

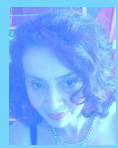
scriu despre foamea de stimuli și arunc toate foile la gunoi. freud obișnuia să distrugă
toate manuscrisele, după apariția unei opere. numai schițele de la omul cu șobolani
sunt bine conservate. grijuliu, hoțul șterge urmele. dar memoria păstrează strălucirea
lamei de pumnal.

poemele mele sunt ungherele din fântâna albă. pline de praf și de sunete. rafale seci de
mitralieră rusească. craniile pocnesc din zbor ca niște nuci încă verzi. același sunet
iese din clapele pianului meu.

un cântec este înșiruirea aceea de cheaguri de sânge care declanșează un accident pa-
raplegic. sau un accident istoric. stop cadru pe cadavrele ce umplu pântecul uitării.
agregarea fasciilor morții în jurul unui germen. cântec.

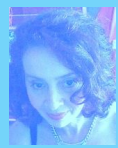
la sol do mi do sol do fa.

încă doresc să mă reîntorc

ceea ce vezi și auzi în tine.

voi afla mai târziu
ceva despre cine nu sunt. seara, când se așează la masă, familia regăsește un ritm. ne
privim complice.
fiecare vede în farfurie un ochi care se dilată până ce se încleștează în jurul privitorului și
îl absoarbe ca o ventuză în propria mitologie.
vântul creează poveștile, nu omul.
el doar le răspândește printre frații săi, atunci când se oprește din arat și din semănat.
povestea estului s-a răspândit din închisoare în închisoare,
din domiciliu forțat în domiciliu forțat,
din groapă comună în groapă comună, din angoasă în angoasă. primejdia de a fi jefuit de
zdrențele amintirilor traumatice se agață de mine precum un magnet. în următoarea
zi, el poate cădea în apă ca o monedă veche și prețioasă.
clic.
trauma estului este pădurea lui de lanțuri și sârmă ghimpată din care femeile, selecționate
ca instrumente ideologice de montă foarte practice, și-au făcut rochii și placente. fără
armură crește ziua ca o piele de prunc peste rănille putrede ale estului.
privindu-ne prin judecata absenței

căci ele întotdeauna reîncep ceea ce nu se poate înfăptui.

ori de câte ori a trebuit să o pornesc mai departe, m-am întrebat, mai întâi, ce-mi va lipsi dacă plec? și, dacă ajungeam la concluzia că îmi va lipsi familia, nu mai plecam. apoi, dacă, mai târziu, îmi lipsea țara, nici măcar nu mai puteam să visez. însă dacă înțelegeam că, sub o formă sau alta, tânjesc după est, tăiam toate punțile dintre mine și oglindă.

dacă ar fi trăit, frații mei ar fi avut bărbi. cu care și-ar fi gădilit nevestele la ureche. fete care nu pot învăța să fie femei decât după zgomotele descrescătoare ale gerului ce șterge florile de gheață din oglindă.

din pământul umed, păpădiile răsăreau într-o singură noapte și se aplecau timide către est, cu o reverență caligrafică.

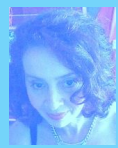
zilele ar fi fost, poate, mai galbene decât ursul de catifea al copilăriei. nu mai ascult chopin, de când am văzut mâinile lui rubinstein.

un olar framântând muntele. fără armură crește ziua ca o piele de prunc peste rănille putrede ale estului.

sunet de cobză și de shofar. orgă și vioară. corpuri ermetice.

pași mici și alertți de femei care se duc să bocească un mort tânăr.

văzduh care zboară și apă care înoată

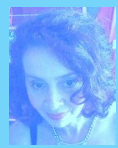
despărțire, încuviințare glăsuind asupra începutului.

un mayaș
din vechime a inventat roata numai și numai pentru ca fiul lui să aibă cu ce să se joace,
câtă vreme părinții sunt la câmp.

însă un text este tot ceea ce rămâne după ce ceara s-a adunat la baza lumânării.
mă gândesc acum la femeile pierdute ale estului. asemenea unui copil ce nu se poate
smulge din subconștientul mamei. amintirea lor îmi dă târcoale în fiecare clipă și nu
știu de ce gândul acesta mă recheamă către văile scufundate în ceață, de sub care
străbat sunetele de clopot și de toacă.

probabil că m-am îndepărtat prea mult și încă se mai aude acel glas.

pe când eram cu totul cuprinsă de uimire

veghea și exodul încântărilor. promisiuni uitate.

eul este un foișor. un loc de observație a absurdului.

aș vrea să mor în străinătate.

să mănânc zeamă roșie de sfeclă și pâine de seară. să aud cum se desface-n mine botul unui mugure.

ea cădea în lume ca un sac plin cu faruri stinse de mașină. zgomote seci de cranii cu care femeile estului au împus zidurile ca pe niște pânțece tari.

nașteri mute în care mama se înfășoară în propriul copil pentru a auzi mai bine zgomotele lumii.

ce se întâmplă afară?

o voce inefabilă foarte tânguitoare

literele pe care se sprijină două injoncțiuni paralele.

la început, era cuvântul *ieshua*. romanii au înlocuit litera a cu litera s.

estul mi se așeza pe umeri ca o blană de hermelină.

o femeie goală învăluită în carcasa unei deconstrucții.

patruzeci și unu de ani în lagăr, călare pe măturoiul ce mirosea a bălegar.

oamenii se întorceau mereu la sentimentul morții, privindu-și călăii drept în față.

dovleci uscați. casele, verzi și sprintene precum lăcustele, se cocoțau pe crestele dealurilor

și pe munți.

urcam în cer, fiecare pe cărarea lui ascunsă.

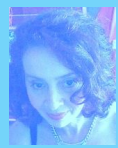
starea naturală a omului este tristețea, nu extazul.

dovleacul candelă de halloween. golul minunat al lumii.

behold, i have set before you the blessing and the curse, life and death. choose life. choose

death.

sunt corpul ermetic nemuritor

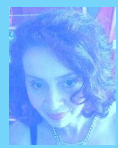

postúri de asediu. deconstruiri.

ia să mi te arăți nudă, îmi zicea controlorul de bilete de la operă.
raiul nu este pentru burghezi bine îmbrăcați. îmi strângeam cu grijă blana de oaie în jurul
articulațiilor de sticlă și simțeam atingerea aspră a amenințării.
orașul se descompunea în mici celule.
trăiam într-un metru cub de sufocare.
postúri de asediu. cineva ne pândește mereu, cu degetul apăsător pe trăgaci.
libertatea este un boia constrictor.
târându-se tăcut printre frunzele putrede. la vamă, un bărbat cu barbă cenușie fluiera
printre dinți. sfântul petru avea gură de lup. cum s-a născut *ain-karem*?
gravidă în luna a șasea, trebuia să mășaluiesc cu pușca pe umăr mai ales în zilele toride.
asfaltul îmi topea umbra. privirile batjocoritoare mi-o măturau.
istoria estului, un drumeag înfundat? nu, lumea e mult mai lacomă. nimeni nu trecea
dicolu. fiecare se adâncește în sine.
o groapă ce se sapă singură și se umple cu cioburi de ființă. fiecare cadavru avea conștiința
vecinătății altui cadavru.

trupul un pământ nechibzuit

acceptarea tragicului. perfuzia. cuminecare.

viața globulei roșii durează 120 de zile. noe a aflat direct de la tatăl că viața omului durează 120 de ani.

matricea cosmică ne închidea în stigmat. în fiecare zi, murind, fascinația călătoriei anula toate timpurile personale.

un singur cuvânt în stază: carnea aceea rigidă pipăită de mâini înghețate este o formă de viață. hăcuită de ideologi.

la metrou, doamna cu urechile prea mari își vindea pânțele.

mai e loc de parcare pentru vreo paișpe androgini.

cumva, politica cea mai corectă este și cea mai păguboasă.

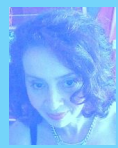
marii învingători pe care i-am cunoscut sunt trădătorii. estul era o halcă de vânzare. oare acum nu mai este? ce înseamnă acum, mamă? o gură de vin și o bucată de pâine în plus. frământată cu ouă și vopsea roșie.

câinii mei iubeau tirania unei idei.

în libertate nu poți fi decât absent.

deleted

textul arhetip al măcelăriei. sânge cuvântător

povești cu prea multă hemoglobină. geneze și evadări.

pe pardoseala de la urgență zăresc o pată de sânge.

ba nu, o fragă. ba nu, un crater.

asistenta îmi bagă acul în venă.

atacul de panică este o uvertură la ceva misterios.

îngrozită de luminile din camera de anchetă, am învățat să merg cu ochii închiși. vârfurile

acelor intrau ușor în mintea anesteziată. apoi degetele gălăgioase ale brutelor. apoi corpul lor aspru. apoi moartea lor de porțelan.

estul era o cameră de anchetă.

o caracatiță se așeza în fiecare zi pe umerii mei și mă obliga să-mi imaginez moartea.

scriam apoi textul despre moarte, la comandă, îl dăruiam profesoarei și plecam.

liniștită? până a doua zi, când estul izbucnea din nou în noi ca o pandemie de ciumă prin implozie.

un nou text despre moarte. însoțit de un alt banc despre dictatorii roșii.

pe rever, câteva picături de salivă din gura celui propagandist ce nu se putea propaga decât prin rețelele de copii făcuți pe bandă rulantă. fiecare înțepătură mă ademenește către versantul vieții.

de la etajul XIV, ca dintr-un alt secol, se vede o pată galbenă alungindu-se pe imaginile în sepia. doamna katherine spală prin imagini lichide prizele de opium ale soțului ei. frumusețea va salva lumea.

inteligenta o va distruge.

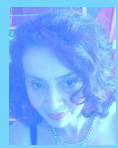
când să plătesc marfa la casă, îl zăresc pe dostoevski cerșind de o țigară.

mie îmi ceri tu esența ființei? știu o grădină în care cineva, sub o lespede, sugă sânge.

a, nu, îmi explică dumnezeu, amabil, pământul bea sângele fratelui tău. întâiul frate mort.

al doilea frate mort. al treilea frate mort. sângele floral. fugară.

timpul este trupul nașterii

căderea lui aristide. sângele înflorind.

kashe lihi'ot jehudi.

un rachiu ieftin făcut din paie.

am avut cândva un melc. aristide. apăruse în baie, într-o noapte. stăteam în genunchi și vomam. melcul îmi aluneca pe spate, cu o dâră ce traversa mai întâi omoplații iar apoi cocoșa. după câteva săptămîni, începu să-i crească și lui în spate o cocoșă. între timp, cocoșa a devenit iglu. când aristide a avut și el casa lui, nu s-a mai întors la mine.

mă trezesc noaptea și văd un chip de om.

mereu altul. care dispare în flăcări în clipa următoare.

secunda în care acela mă privește este un brici. îmi rămâne un strigăt și un spasm.

dumnezeu purifică sângele ce murdărește.

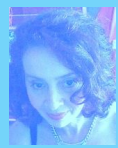
șapul e trimis în uitare.

deșertul măcinând viețile mele nesfinte.

mâine voi avea un trup. cu sângele șiroind pe pulpe. spasmul estului, prin care femeile

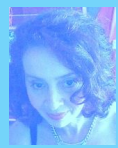
expulzează copiii direct în celulele bine păzite.

pe aici suflă uneori vântul înșelător

nu vei uita nunta însângerată.

ceapa putrezea în țărână în acel an.
nimeni nu venea să răscumpere mireasa.
goel se stingea de la o zi la alta.
moartea învie mereu.
eu aparțin probabil rasei lui tubal-cain fierarul.
rod rădăcini și bea cristale lichide de stibină.
peste tot se scurge sângele de prisos. eram convinsă că nu toți oamenii au nevoie de acest
lichid roșu, atât de cleios. unii desfac nucleul atomului cu un clește. miezul roșu irumpe
zemos. sângele este cupa de bucurie. uniți, dar nu identici: asta îi spun iubitelui meu.
sudați prin sânge. și atât de morți.
unul înghițit de pământ iar celălalt mâncând pământ.
așa de frumoasă, încât toți plângeau. estul se aprindea ca un felinar demodat.
orbii îl pipăiau și ziceau că e o galaxie. orion. eram singurul om care vedea tot ceea ce se
vede și tot ceea ce se știe. ceea ce vedeam, însă, nu era ceea ce știam, iar ceea ce știam
era tocmai vârful otrăvit al antiființei ce mă concura clipă de clipă.
estul ca mediu de imersie schizoidă.
ceea ce vedeam nu era ceea ce visam

patrii spirituale în *corpus hermeticum* III. sângele ciocârliei.

corect ar fi: nu mâine, ci niciodată.

ilustru ar fi: nu niciodată, ci mereu.

logic, însă: ceea ce nu este, nu poate începe decât atunci când se va sfârși.

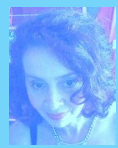
mama îl întâmpina pe tata îmbrăcată într-o rochie verde. îl aduceau doi pe o targă. avea deja o barbă lungă. nu-și mai amintea nimic. în privirea lui ne scufundam ca într-un tău de munte.

vocația multiplului este o formă de autoliză. eu sunt toate femeile. „frumoasă ești, iubito, ca o tirta, plăcută ca ierusalimul...”

bezna și perfecțiune: m-am trezit dis de dimineață la sefira tiferat. în copacul de sub fereastră, o ciocârlie sângera, unindu-se cu imaginea mea din oglindă.

priveam pentru prima oară în jur. o iarbă de litere, plină de omizi. bărbați cosind pajiștea, cu bărbile șfichiind aerul tare al estului. biciuri ademenind iepelucioase ascunse în umbră.

unindu-se cu imaginea mea din oglindă, cea văzătoare

astere ademenindu-l pe chiron vindecătorul.

un pseudonim în formă de enigmă.

astere. chitara mea avea coarde din intestine de pești. ciupind deasupra seriei o coardă infectată de melancolie, l-am întâlnit pe chiron tămăduitorul.

ce cauți în estul sălbatic și ideologic? l-am întrebat.

aveam multe blesteme și vrăji, aveam descântece și leacuri.

babe înfipite în cruci de lemn fraged.

maestrii de ceremonii sodomizatoare și bibliotecari ce jefuiesc cadavre. biblioteci desfigurate de ciurma naționalistă. colecții de frunze moarte scufundate în foc. cărți mutilate.

volume arse. tomuri violate. istorii amputate. culturi șterse din memorie. poeți atârnați cu capul în jos de propriile versuri, pentru a plânge cu sânge.

astere.

chiron mă purta în brațe prin reanimare. te legăn, zicea, te scutur de obiecte, te duc la îndumnezeire.

numai ce-l vedeam trecând pe la geam, întunecând estul.

există două timpuri: cel care mă macină și cel care nu există

dumnezeu este vocea aceea mică de care se agață frica.

femeile, ca niște pâlcuri de sălcii, se aplecau fluide deasupra unor menhire unde locuia magia estului.

singure.

tinere femei invizibile.

pe o buză de mal, absorbită în ritualuri sacre, bunica se înclina sub greutatea toporului.

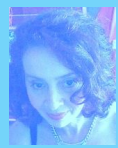
îl ridica deasupra capului cu o anumită lentoare, închizând ochii. apoi îl rotea în aer cu o mișcare de 360 de grade, scoțând un strigăt, cu care reteza lemnele desprinse din trunchiurile prăbușite în apă. lovitura cădea la două secunde după strigătul victorios, împiedicând lemnul să se zvârcolească. bunica purta cămăși albe cu altiță și pui brodați de mână în roșu și negru, iar pantalonii bufanți de călărie o deosebeau de toate celelalte femei. pentru ea, estul era o încăpere funerară plină de cântece războinice.

morții sunt odgoanele cu care dumnezeu ne leagă de mal.

la ce bun să ne tot îndepărtăm?

datoria omului este să-și aștepte nașterea. ca pe o poiană furată.

dar ei furau visul de la gura copilului meu, înțărându-i mintea

bunica îl mușca pe dumnezeu și despica în două copilăria.

închisă în sarcofagul cuplului culcat. aveam nevoie de clește. ca să scot sunetul pământului din pumni. și culoarea pământului din fiecare nervură a pielii. și mirosul de pământ din nările fierbinți. ca pe un gândac gras.

intram adânc în mrejele estului și mereu mă rătăceam.
omul nu-l caută pe om.

numai brutarul vrea să facă veșnic pâine.

dar cu pepenii e altfel. eu îl aștept pe cel ce vindea, acum o sută de ani, în față la nestor, felii roșii de pepene. bunica își înfigea dinții lungi în roșul zemos și mușca zdravăn. priveam cu teamă cum sucul roșu i se prelingea pe buză, apoi pe bărbie, pe gât și pe piept. un firisor cât ața se prelingea pe sâni și pielea în sfârcul gros și fierbinte, din care ieșeau aburi.

apele roșii se întorc la rozasă.

dumnezeu este o figură geometrică intelectuală, al cărei centru este pretutindeni și-a cărei circumferință e nicăieri.

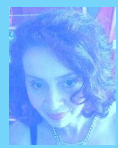
dar cine îl îmbrățișa pe tetraktys? aflu că am mai avut un frate ce atârna de mine. după ce a murit și el, cineva se lăuda peste tot că nu a suportat să fie geamăn cu o femeie. deșertul estului plin de călăi. cu un puseu misogin izbucneau și se stingeau civilizații îngropate în bordeie. prea încordat, mușchiul brav al speciei crăpa ca un odgon vechi. barca se îndepărta de mal.

bunica se învăluia într-un hohot de râs și rotea toporul deasupra capului, despicănd în două copilăria.

accidentul îl accelerează pe cel uitat. privirea îl seceră.

cel uitat se întoarce la mine în vis continuând să scrie

despre ieșirea din vis a lui dalit. originea ermetismului. culori.

și a mai fost și dalit. rădăcina paternă a bunicii.

acum două sute de ani, estul se lăbărta pe hartă ca un abdomen fraged de broască.

un bărbat sărac, dintr-un sat de lângă deltă, o pornea către turci.

dalit a cărat nisip ud. capre cu pui târcați. stupi de albine. cloște și clopote din aur. a cumpărat o femeie frumoasă și o vacă.

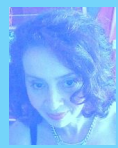
mai târziu, omul revenea împreună cu ele acasă, în satul lui. dar celelalte femei i-au gonit cu pietre. atunci, dalit își săpă un bordei în pământ, la marginea satului, și acolo a viețuit cu turcoaica. aveau două paturi dar niciodată nu dormeau în același pat, conform legilor ei. la apusul zilelor ei, turcoaica se ofili dintr-o dată. se chirci ca o bucată de iască și își dădu obștescul sfârșit. într-o seară ploioasă. pentru prima oară în viața lor fericită, bărbatul se urcă lângă ea în pat și petrecu așa toată noaptea, privind-o de aproape și vorbind cu ea vrute și nevrute, cum nu avusese voie niciodată înainte. când veni dimineața, omul porni singur înspre cimitir și își petrecu toată ziua săpând o groapă adâncă și foarte frumoasă pentru trupul miresei lui. seara, întors acasă, își luă soția în spinare și, cu ea atârându-i pe umăr ca un sac plin cu grâu, parcurse ulițele satului, înspre cimitir. mireasa fu repede înghițită de gura lacomă a pământului. revenit acasă, bărbatului i se facu frig. aprinse un foc mare din patul femeii și se așază turcește lângă rug. o căldură neobișnuită îl cuprinse. de atunci, nimeni nu l-a mai văzut pe acolo. și nici nu s-a mai întrebat vreodată cineva unde s-a dus.

estul înfulecă oasele și gândurile străinilor.

aripile se întind deasupra creștetului celui călător. două fălci îl apucă și mii de gheare îl scotocesc de măruntaie.

străină în țara mea pierdută.

tăcerea mea era o casă nouă în care locuia o floare albă, meditativă

descătușări care îl înfiripează. poet în mrejele sintaxei.

calul meu a obosit și s-a așezat cu picioarele în sus. înțepenite.
să mori de atâtea ori de câte ori se va putea redeștepta acel sunet. eu eram numai ceea
ce auzeam în vis.

avinu malkeinu. dumnezeu este ceea ce se ghicește printr-un ochi hipermetrop. calul
zburător rătăcea printr-un hinterland de memorie paradoxală.

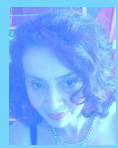
am avut și eu gheare. cum niște secunde ce înțeapă carotida ființei imaginare.
carnea pianului meu strălucea ca o creolă muncită. la un moment dat, mâinile ei se așează
în jurul unei inimi.

lângă mortul tânăr plângea o fată cu părul alb.

estul ca lemn de rezonanță. lui sokrates i-a fost ușor să râdă: unu, doi, trei – dar al patrulea
cui rămâne?

un poet este doar un străin avertizat de înger să nu pună nici o întrebare. pentru a
dispărea, nu-ți trebuie urme. doar sintaxe.

legătura dintre memorie și *corpus hermeticum* III

clutch. când ceva e strâmb pe lume. stedtl pustiu.

paradisul este format din 49 de sfere în rotație. centrele lor îi atrag pe pescari. și pe poeții damnați. la capătul firului este întotdeauna momeala din care mușcă moartea. cu gura ei de drogat incurabil.

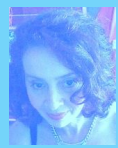
prima mea prietenă din copilărie era plină de proiecțiile mele. îi povesteam visele despre stedtl și îi secretam o nouă pozitivitate. o aduceam pe străzile pavate cu dale pătrate de granit, pe care copitele cailor înhămați la trăsuri așterneau zgomotele estului tihnit. o înveleam într-o rochie veche de dantelă pentru mirese. cine iubea pe mama și pe tata iubea împărăția cerului, îi spuneam. și îi închideam ochii. precum unei păpuși vechi. eu am învățat-o cum să se descotorosească de umbra ei.

clutch. pahare pline cu licori și paleative. dacă ceva e strâmb pe lume, mai întâi e strâmb în ego. acel arbitru greșea mereu.

un bărbat nu jinduiește la o voce perfectă. el preferă un cântec răgușit. în care să se contempleze. la catedrală, mă așezam întotdeauna între surorile shumann. nu-i așa că ai închis fereastra? îi spunea shumann cea jună lui shumann cea vârstnică.

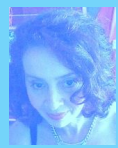
așa se deschide lumea: cu două răni de nevindecat. vocile estului și redescoperirea sacrului. doamne, rămâi ascuns.

cele două răni nevindecate se deschid acum în mine

vagabondul celest. când ceea ce se vede nu mai strălucește.

în timp ce închideam pleoapele mamei, din ochi țâșnea apa baptismală.
important este ca șirul pașilor noștri să nu se sfârșească niciodată.
am avut cândva o pensetă de extras haosul din alveole. imaginile zburau încolo și înapoi.
într-un om dezamăgit, realul precipită din cristale virtuale.
strada e plină de cioburi.
drumul se zvârcolește sub picioare ca un șarpe fără cap.
multă vreme îmi va trebui ca să urc o scară de argint.
cerul se vede numai de la o anumită mansardă. de la o vreme, însă, nimic din ceea ce se
vede nu mai strălucește.
iar ceea ce se desprindea de mine era umbra acelor aripi. zboară.
peste ipoteze și peste lumina întunecată

regăsirea corpului în *massa confusionis*. **anxiolitice pentru eretica doamnă.**

încă ești aici? îl întreb pe vameș de vreo câteva mii de ani. el are o frunte înaltă cu care își ascute umbra în cer. sau poate că oile pe care le paște aștern cu botul lor zăpada direct pe stele. am o febră ciudată. temperatura corpului începe să scadă din cauza unei lecturi inadecvate a psalmilor. versetele sunt remembrarea spicelor în *massa confusionis*.

eu nasc copii pe care îi așez pe capacul sicriilor.

moartea mea este prima mea jucărie. care mă readuce mereu la viață. privesc cum stă înfiptă în sfeșnic: stâlpul lumii. un bărbat negru inocent a botezat-o *miss fatalitatea*. și pompează la ea în draci.

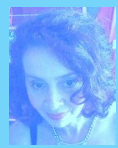
o nesfârșită repetare a coborârii duhului sfânt în mitocondrie. estul este tot fiul tău, mamă.

bostani, haldane, sfecle, fasole, toate acestea se prăseau greu.

mirosul tare al propagandei, găinațul, flegma.

ajunsă în fața bărbatului ei, în picioarele goale, fata se fâstâcea. arzând de vie.

un timp al călăuzelor rătăcite

schiță de târfă ideologică în țara uterelor gonflabile. sclavele.

abia acum văd. casele se scufundă sub noroaie. grădinile se lăbărțează pe coapsele altădată oacheșe. mușchii mimicii se subțiază. femeile se despart de trecutul lor în danelor porturilor vechi. din containere de oțel se aude mugetul cu care visurile se zvârcolesc ritmic. ca niste mușchi străfulgerați de orgia totalitară. un *sclavus rubeus* transformă femeile vizibile în femei invizibile.

al doilea sclav le leagă de pământ.

al treilea sclav leagă pământul de cer.

iar ultimul sclav nu știe niciodată ce urmează.

dumnezeu, răbdător, pune arătătorul pe hartă.

deconstruirea estului prin *deus otiosus*. masa ginecologică oficiind multiplicarea ideologică a omului nou. primul procuror își băga toate degetele în sexul ființei gazdă. uterul ei se încolăcea în jurul popoarelor mici. copii storși sub teascu unui genocid trecut cu vederea. mamele lor se dizolvau în formol. condamnate să se screamă.

a fost odată o țară de utere gonflabile, sau poate tunuri cu rază medie de acțiune, prin care dictatorul roșu spărgea ferestrele mici ale pământului.

cioburi de femei.

râme ce se târau printre picioarele groase ale căpcăunilor.

vitrăliu cu fragmente de priviri hăituite, portalul apocalipsei

ocrotitorul copiilor de cenușă. visul de anul nou.

în copilăria mea, dumnezeu vorbea mai bine limbile estului. şușotea cu o gură peltică.
trimitea aburi calzi peste cuvinte de lut. mă răsuca cu fața la tăișul clipei numai
iarna.

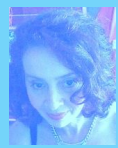
intram în casa înghețată și mă aruncam pe divanul de lângă șemineu.
adormeam cu ochii pe dansul flăcărilor de pe perete.

el venea prea aproape de mine și începea să socotească. dumnezeu îi număra cu voce tare
la urechea mea pe copiii ce au mai murit în ultimele ore. apoi număra mamele moarte
și îngropate pe furiș. de fiecare dată greșea socoteala și, a doua seară, o lua de la capăt.
dimineața, la școală, îmi curgea sânge din nas. aș fi purtat eu hăinuțele lui daniel. dar
aveau un iz de carne arsă. niciodată carnea asta nu va mirosi a bărbat.

an nou, an dulce. *shana tova, shana metuka.*

estul mi se încolăcea în jurul frunții, coroană de spini.

mamă, plină de ceea ce dumnezeu nu dorea

clivaj, ecranul pe care se vede chipul fiarei.

mă așteptam, de la o zi la alta, să-mi pierd identitatea. într-un nou miraj ideologic al estului.

dimineața ne adunam în jurul magazinelor goale. mirosul de pâine mi se strecura în casă ca un hoț. în zilele când mâncam, aveam un sentiment de vinovăție. apoi începeam să adunăm în saci boabe de crivăț. femeile măcinau timpul în palmele cu care strângeau mâinile copiilor palizi. glandele mamare secau.

înainte de a părăsi scena, am grijă să sting lumina.
un câmp al conștiinței este un nou continent.

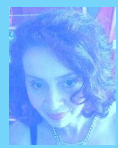
eroul psihic e agorafob. pândește în firida strâmtă a gândului apariția unui spot. e semn că nu poate avea copii biologici. el stă de pază la zdreanța cu care realul acoperă neglijent labele unei fiare.

dresorul verifică în fiecare dimineață nodurile biciului.

dacă aș fi fost bărbat, aș fi devenit floare de cenușă. pentru că sunt femeie, am ajuns un ecran. pe care se vede chipul fiarei.

și eu am visat că îl ucid pe dictator

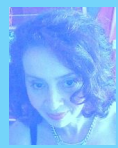

strălucirea lui începuse să pălească. sevrăj cu dumnezeu la descarcerare.

viața este o formă de telepatie. adesea, un limbaj indecent.
ca să nu mai tânjească după noi, dumnezeu ne-a inventat. de-a lungul unui țărniș pietros,
un succedaneu, mai degrabă o confesiune: vreau să te iert, doamne, pentru că m-ai
făcut perfectă. tot ce îmi doream pe când nu mă născusem încă era să fiu doar un
ciob.

când îmi pipăi liniile trupului, simt că dumnezeu este cel care are nevoie de mine. nu eu
de el. și totuși, rămânem împreună în intuiția cuantei.
doi deținuți legați de libertate prin același lanț.

întipărite în mine ambrozia și veghea lui

astupând gura uterelor. trezit din somn, un lazăr feminin cu burta mare.

mămele se scufundau sub apă și ne priveau din fundul căinii. un ochi care își înfulecă irisul. celelalte femei ștergeau capacele de sticlă ale sicriilor. ale vitrinelor. ale cutiilor de farduri.

cine sunt moartele?, întreba procurorul de serviciu.

aceste cadavre sunt carcasele femeilor inseminate în sedințele de partid. adela, o femeie cu șase copii, cu trei cezariene. avea doi gemeni în burtă și își turnase sodă caustică în curcubeul uterin.

colul se strânge în jurul gâtului marelui activist de partid și îl sugrumă. mâna ginecologului pipăie un relief al refuzului.

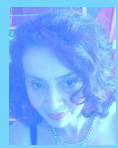
doamne, privește uterele acelea ce înfloresc în pământul ars și astupă-le gura.

pântecul fereastră: două fete privesc nostalgice cum mama eroină se scurge în canalul de irigații ideologice.

femeile erau uterele de partid ale timpului lor. estul mă aspira în trompa lui din catifea roasă, plină de molii. trup inert, hemoragie de cifre.

de câte inseminări era nevoie pentru ca poporul de dogme să umple estul cu măcelării? nu femeie, ci vită.

pântecul fereastră deschidea ochiul fiarei

abatorul de imagini sacrificate. cel ce vede e cel ce nu știe.

cumva, părăsirea concretului mă aducea acasă. sunam la ușă, mama tocmai împăturea, îngrijorată, pereții casei și îi ascundea într-o carte. în clipa când deschidea, o imagine îmi exploda în fața ochilor. un alt ochi se apleca asupra mea, absorbindu-mă în noua locuință.

aici l-am cunoscut pe emaus. un om întâlnit pe drum încerca să mă agățe.

estul este doar un accident, o noapte petrecută într-un hotel prost de la marginea orașului.

se auzea o muzică de acordeon, ce venea din direcția unei șatre prăfuite.

câteva femei cu talii cât firul de subțiri și șolduri bombate se scuturau în jurul unui foc.

era frig. apa țâșnea din pletele lor și împroșca piepturile bărbaților ce încingeau o

horă în jurul femeilor. treptat, cercul lor se strângea în jurul câte unei singure femei,

înghesuind-o între trupurile lor de sfoară, până ce o striveau, pe rând.

ce rămâne dintr-o femeie după ce se face vinul din est? o picătură de ulei, doamne.

după ce dansul bărbaților se termina, douăzeci de picături de mir se scurgeau pe ceafa mea rece.

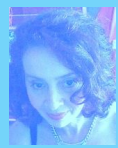
alături, douăzeci de carcace zăceau cu fața în sus. burți căscate în care se înfingeau stele căzătoare.

de ce nu putem reface lumea? vocea mea lua locul animei. chiar atunci îmi pierdeam vederea.

numai virtualul rămîne cast.

cel ce vede e cel ce nu știe.

de ce nu mai putem reîncânta lumea?

pălind, strălucirea ei creștea. cerul se strângea în jurul buricului ei.

bunica nu știa să fie bătrână. o luam în palme ca pe o bucată de plastilină și făceam din ea figurine. o spălam și o ștergeam de praf. avea țâțe lungi din care ieșea un fum alb. avea degete lungi cu care îmi despica părul în șuvițe. avea ochi adânci în care mă lăsa să mă scufund. împleteam în patru pănușile fragede de porumb și îi înveleam oasele. estul i se scurgea prin tibii ca o măduvă.

în acea zi, bombele cădeau peste oraș precum o grindină.

bunica se duse în pivniță, după făină. o cernu deasupra mesei, murmurând cuvinte neînțelese. frământă un colac mare în care puse și cenușa bunicului. colacul s-a copt timp de două zile la soare. câteva sute de vecini muriseră arși de napalm.

colacul bunicii strălucea ca un ochi de tigru.

seara, bunica s-a ascuns cu el sub plapumă.

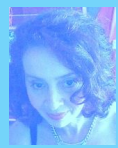
estul întunecat e plin de pene. noaptea începea chiar de la suprafața gândurilor. ziua se târa prin pivniță. unde începea să-i aștepte pe americani. vor veni, maică, vor veni să ne dea o medalie din alea de argint.

dumnezeu îi urca pe bărbați pe umerii bunicăi și apoi îi lăsa să alunece în pântecul ei.

eroii se lasă mâncați de hagiografi. într-o castitate mult mai subtilă, bunica vomita.

lacurile se strângeau în jurul peștilor, cerul în jurul buricului ei.

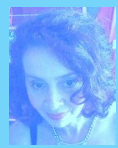
puteam fi părtași la nemurire, dar nu la nașterea minunilor

interogații rituale. prieteni de murit mai târziu I.

din ce ești făcută, femeie? – mă întreabă zilnic monogenes. din alegerea vieții și a morții.
din zbugium și lumină întunecată. din mărturisiri
toate teritoriile deja ocupate se încrețesc după un timp în jurul unei găuri.
o idee te poate ucide ca un glonț.
în fiecare zi adorm cu ochii pe un perete pe care văd de fapt ceea ce va fi.
visul mă absoarbe apoi ca o biserică. în care, pe un alt zid, văd de fapt ceea ce a mai fost.
nimic nu există cu adevărat acum. nici eu.
lui dalit îi plăceau rodiile. pulsiunea de moarte îl adulmeca prin terminația gustului dulce.
ananas, trestie, mirt, susan. palmier, chitră, salcie. lavandă, cimbru, cais. *lulav, etrog,*
arava, hadas.
moartea este un mănunchi ritual al bucuriei. mireasma și gustul mă adaugă prin moarte
unui verset.
dumnezeu mă dăruiește.
el nu mă ia.
acolo unde voi fi, se va face voia lui.
și se va face lumină.
de cinci ori lună plină.

drumul e lung și plin de prieteni de murit mai târziu

elegie cu numere teratologice. clivajul sublim al eului prin *corpus hermeticum IV*.

obiectul acela stă într-o poziție fetală paranoidă.

pe bulevard, florăresele mă îmbie cu petale acrobatice.

de ce să uit toate numerele din care țâșnește de obicei lumina?

vorbeam la telefon cu chiron în noaptea când a început cutremurul. tocmai îmi spunea

cât de mult ar vrea să mă deconstruiască. prin el a trecut unda cea mai puternică.

clivaj sublim al eului, moartea jusează multă vreme în fiecare mort tânăr.

stau pe pod și privesc cum curg oasele la vale.

apa ca un trup de text necanonic.

adorare prin sublimare. comerț cu îndumnezeirea subită

plecări către nicăieri. timpul nu avertizează.

există oameni care se duc la război ca la bordel. așa a fost unchiul alex. măcinam niște boabe de cafea într-o clepsidră. aveam câteva răni adânci în mușchii sartorius. de fapt, niște tatuaje pe trupul lui dumnezeu. unchiul își luă pălăria din cui și își puse o cămașă de *dandy*, încălță pantofii lui cei mai buni și îi salută pe toți cu o plecăciune discretă. mă duc să-i fut nițel pe ruși, dragilor, mai spuse el la plecare.

tabloul cu regele ferdinand se înclinase puțin.

kastrationskomplex.

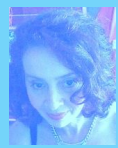
unele cuvinte te pot opri din evoluție.

între spirit și carne se încheie rar o pace. diminuarea stranie a naturii lor opuse este chiar acel *bereșit*. începutul este întotdeauna legat de pofta de a ucide și de a aduce sămânța în pântecul femeilor. ele privesc pe sub gene cum se curbează timpul.

roadele estului umpleau cămărilor cu pământ. unchiul alex ducea în sân mere mici, cu miezul roșu.

femeile îl miroseau și nu-l lăsau să moară.

femeile care îl castrau îl apropiu de vis

un container cu carne de tun. exiluri neîntâmplătoare.

el era genul care nu se mai întoarce niciodată. lumea îl căuta în ocele părăsite. îl striga pe toate numele: pe numele slav, pe numele românesc, pe numele german, pe numele evreiesc, pe numele armenesc, pe numele indian, pe numele țigănesc. lumea îi măsoara radiația captoprică.

un om, un oraș.

au presupus că unchiul alex plecase să caute *aharit ha-iamin*.

să caute, adică, și alte deznodăminte ale istoriei estului.

stedtl și burg. muzică de orgă și sunet de vioară.

dumnezeu mă învățase să mă gândesc la unchiul alex ca la un container cu carne de tun.

ca la un sinucigaș.

ca la un robot ideologic.

ca la un mercenar al îngerului.

ca la un drogat al diavolului.

pentru cei de pe bulevard, lumea este o tectonică anxioasă a agresiunii.

pentru cei de pe un câmp deătălie, lumea este o emanație de vis în cadrul propriei non-ființe.

bătăliile care aduc primele medalii de aur se dau în contul viitoarelor înfrângeri.

un bărbat fără trup își câștiga dreptul la estul lui. atârând în ștreangul propriilor vise

ca o medalie strălucitoare.

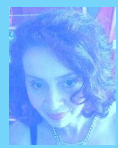
ce culoare are ocheada morții?

onixul de cenușă.

lumea timpului irosit este exilul. iar exilul te alungă din pământ.

socoteală pentru sângele lui

oarbă, te voi vedea. arhive anarhice păzind adevăruri primipare.

estul era doar un număr cu multe zerouri, bun să îngroașe impresia că spitalele de nebuni, ca și lagărele de muncă obligatorie sau societățile închise, au fost inventate pentru ca cei dinafară să aibă impresia că sunt sănătoși. sau liberi.

cui i se poate aplica rețeta estului recent?

mă așez la masa din colț și comand o ciorbă de burtă, o fripură de vită în sânge și un desert cu frișcă.

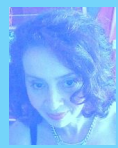
reclamele clipeau în jurul meu, orbitoare.

așteptând ultima seară cu chiron vindecătorul, privirea îmi alunecă pe fereastră. bărbați cu arhitectură *grungee* se preling pe lângă vitrinele unde ploaia torențială spală imaginile și le comprimă. arhivă anarhică și dementă.

văd estul cum ticăie precum o bombă scăpată de sub control. un mecanism cu implozie psihologică îmi detonează în minte, zi după zi, secvențe din patimile după dumnezeu. rămâi ascuns.

oarbă, te voi vedea

scrieri hieroglifice de nuntă

diagnostice cu prognostic rezervat, numărătoare în sistem binar.

chitra răsărea direct din linia orizontului.

ieșeam la șosea numai însoțită. un gând avea forța de a mă împinge la suspiciune. pe cine să nu bănuiesc de trădare? pe cine să bănuiesc de atașament? casa mea era în *șehina*.

șehina era în *chekina*. *chekina* mă aspira într-o gaură neagră.

premiza nevinovăției.

a fi femeie presupune să întemeiezi o evanghelie.

un neam este povestea unei semințe.

diagnosticul cădea cu greutate: copiii estului aveau tot două mâini și două picioare. doi ochi și două urechi. un intestin subțire și un intestin gros. un sex evident și un sex dedus. un instinct vital și un instinct autolitic. un psihic tonic de autoruminație și un psihic labil de apărare. dar nu aveau libertate. nu aveau pomi plini cu nuci multicolore, nu păsări de sticlă, nu halucinogene ecumenice, nu firisoare de sânge de-a lungul stigmatelor. admiram copacii și călăream silueta zveltă a arcul de triumf.

bătrânii cu care dai mâna te invită să trăiești în prezent.

cum poți fi atât de nelocuită?

să treci prin numele tău ca printr-o poartă.

să lași în urma ta adevărata cheie.

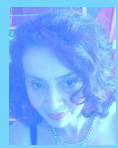
să nu te descuie Dumnezeu decât atunci când nu mai ești o colecție de dimensiuni.

cerul anterior se diluează.

cerul ulterior se concentrează în pământul văzător.

un cer nu este altceva decât imaginea omului în imaginea lui Dumnezeu.

oglină se întunecă

auzind totul, deja pierdut. memorii nebăgate în seamă.

spuneam: ca să începi o viață nouă îți trebuie multă pasiune pentru ignoranță.
scânteie.

scâncet.

scuame de hemoglobină invând copacul verde.

picioare zvelte, cu mușchi grăbiți.

tălpi ce mângâie iarba.

genunchi fragezi ce se mai pot târî.

sâni elastici de care se mai pot prinde gingiile copiilor.

pleoape melancolice sub care încă se vor încălzi bărbații debusolați în așteptarea războiului.

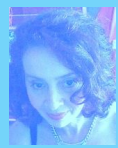
estul nu poate respira decât mirosul prafului de pușcă.

dictatorii și abecedarele insolentei. nu puteam să mă nasc decât în această epocă unde totul era deja pierdut.

memoria satelor traversate de tancuri și buldozere. ghearele ce smulgeau biserici din rădăcină. escavatoare ce afâneau în cimitire mormintele pline cu mărgelile și gutui. morții

evadau din albumele de familie și plecau în exil. înlocuiam o luptă pe viață și pe moarte cu o reîntoarcere la Dumnezeu fără dorinței.

eram o conștiință hipermnezică

rădăcinile mâncate dimineața pe stomacul gol scriau în mine o carte.

arma întrebărilor este masca.

dintotdeauna m-am confundat cu ființa lucrului.

intram în nava estului, cuprinsă de moliciunea și căldura micii eternități.

iată zilele minuscule, în care nu făceam altceva decât să privesc traiectoriile lente cu care stoluri de păsări desenau norii. iar altădată, timpul țâșnea cu rafale prelungi dintr-o istorie provizorie.

vecinii se așezau la masă cu o anumită solemnitate. în fața fiecăruia dintre ei, rotocoale de fum.

un colac frământat din făină de mei și scrum de mangal.

înfiptă în liniștea inexplicabilă, câte o lumânare străpungea cu glasul ei stins fețele come-senilor.

lumină castratoare.

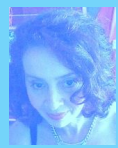
în mijlocul mesei, destins și derealist, trupul mortului îi învăluia cu interogații retorice.

și mama. și mătușa helena. și ze'ev. și frumoasa lillith.

cu toții s-au înfășurat în privirile noastre. apoi în mințile noastre. iar mai apoi în visele noastre. ciuguleam din trupul lor. pe urmă din remembrarea lor. morții erau jucăriile viilor. păpuși. cuburi de lemn. divers colorate. castéle în ruină se deșirau de-a lungul văilor și de-a latul podișurilor.

estul cu civilizația risipei de adevăruri. mă așezam pe malul unui râu. așteptam ca rădăcinile mâncate dimineața devreme pe stomacul gol să înceapă să scrie în mine o carte. și scriam, la rândul meu, pe nisip, jurnalele provizorii ale identității. cu degetul arătător de la mâna stângă trasam hărți. aveam un plămân pătat. norii nu mai cerneau ostilitate. *în-afara-timpului* este un fel de rochie cu trenă. înăuntrul ei, corpul meu pulsează precum ființa numelui.

ritm de litere împlântate în ursitoarea identității

cadavrele estului. nostimadele morții solubile în plăcere.

cu numai șapte perechi de cai focoși, un bărbat putea traversa criza de la jumătatea vieții.
privirea care îmbracă hazardul.

sexul care desțeleneste vidul perfect.

estul ca deșert al răspunsurilor.

dacă mai întâi a fost noaptea, de ce se efeminează tot și toate?

bătrânul alex stă închis în sunetul pietrei. muzică de corn în care se stinge mugetul unei
peșteri.

animula vagula blandula.

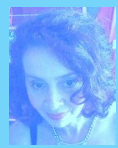
privirile lui sunt lespezi. visele, racle de veghe.

războaiele estului, o formă de muzică de fanfară, afazie, frunze cu nervuri din cuvinte ce
nu ne aparțineau.

cadavrele estului crăpau ca niște tobe.

marionete animate de dorințe subversive. pulsiuni contagioase. dorințe indezirabile. moar-
tea solubilă în plăcere.

rețete pentru lustruit nasturi de veșminte vechi pe muzică de telal

atelier de copuri muzicale. alunecări în simboluri tantrice superflue.

patricia îl întâlnise pe pablo la lăptăria lui enache.
își numărau coastele.
ea îi întorcea privirea pe toate părțile și îi cânta. muzică de jazz.
un gâfâit cald.
un gâfâit rece.
o picătură de apă pe vârful unghiei.
o picătură de salivă pe vârful limbii.
o picătură de staniu pe mamelon.
o picătură de dorință împinsă brusc până la capăt.
un gâfâit fierbinte.
un țipăt acoperit de un jet.
abdomenul rozetă.
muzica tatua dorința direct pe piele.
dorința este o floare cu multe petale.
cercuri neînchise.
desfăcute. ciclul al nouălea *duvalamberi nahanagini kamavardini ramaprya gamanacrya
visvambari.*
a iubi.
un abur se ridică dintr-o dată deasupra unor ființe, absorbindu-le într-o casă magică.
miezul unor simboluri.
leagăn.
o rețea de izvoare.
care desenau rotunjumi.
în jurul unui punct. iradiant.

el își purta crucea de bărbat.
înșurubându-se în mintea ei.
rămânea al ei. extensie a feminității. fără cuvinte.
loialitatea mușilor. se înțeleg repede la preț. spasm al buzelor.
tatuajul meu misfit, îl alinta ea.
iar el îi închidea pântecul. *ahava*. dumnezeu este ritmul cu care ploaia spală obrazul ei
îmbujorat.

arderile de tot și jertfele

trecutul nu emitea avertismente. viitorul nu resimțea anestezia generală.

un moment agonal al filosofiei.
nimeni nu mai vrea să fie profet.
înțelegeam prea repede că este un popas pentru fanfaronadă.
primul bloc mai răsărit din orașul estic avea zece nivele. în el locuiau la începuturi tractoriștii și meritușii ideologici.
estul sovietizat? toți ridicau din umeri.
sângele devenea repede inodor. incolor. insipid. afazic. ataraxic. anistoric. amnezic. trecut
cutul nu emitea avertismente.
mai târziu, pe străzi alergau încolo și încioace oameni care puteau fi scufundați în pământ
de propriul cântec.
dar nimeni nu cânta. păsările nu ciripeau. fluturi, libelule, lilioci. vulturi, bufnițe, bo-
tgroși. povești și snoave.
litere, alfabet, limba română de lemn putred.
relieful traversat de secera neobosită. spice smulse din pământ înstrăinat.
capete căzând de mâna comisarilor.
ciocane spărgând țeasta colegilor mei de la universitate.
ciocane de miner.
lămpașe.
cuțite scoase din teacă. pumnale înfipite între omoplați.
târnăcopul, sapa, lopata.
viermele.
monstrul ideologic.
eternitatea estului era o mlaștină plină de dejecții.
închisoarea împărțită în parcele de filosofie marxist-leninistă.

piele roz unsă cu excremente.

reeducare.

asasinul în turneu cultural.

asasinul vorbind reeducațiilor despre moștenirea culturală a patriei.

vai, roșul menstrual al istoriei îl acoperă pe mistagog.

până la genunchi. până la testicule. până la ombilic. până la axile. până la bărbie. până la hipofiza de stres.

până la urmă, dictatorul a reapărut dintr-o fotografie de epocă. își revenea din inconștiență.

ai fost în comă timp de cincizeci de ani?

fără să-ți asumi absența și lașitatea? – îl întreb.

fără să-mi aduci plecăciunea sfoasă și sinceră a occidentului și a americii?

fără să-mi oferi regretul moscovei și al clanurilor siberiene?

nu-și asumă nimeni orgiile ideologice totalitare care au transformat estul într-o tavernă tiermondistă?

el mi-a spus că sunt vrednică de dragoste și m-a pețit.

te iubesc dacă uiți, zice.

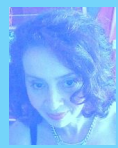
devenea pețitorul meu favorit.

dar eu nu-l credeam, o, nu-l credeam.

estul autist mă absorbea în claustrare.

a mai rămas un punct nevralgic: explozia memoriei colective din clipa morții colective

despre forma ludică a haosului. gâfâit irepresibil de luare în posesie a estului.

și dacă relația noastră cu lumea este una imaginară?
dumnezeu îi strânge pe oameni la un loc. mănunchi.
apropiindu-se, ei scad.

inima orbește.

psihodramă clasică de recuperare a forței de a ucide.

ce este o prăvălie de concepte? un zid, un jurnal apocrif.

estul totalitar rezumat pentru generațiile cu buricul gol și creierul spălat.

ceasornicar de mentisme, vărul din avignon s-a născut ca un copil amenințat să moară de
foame. urla mereu din cauză că trebuia să deschidă ochii. umple-ți-ar pământul gura!,

îi spuse într-o zi femeia care l-a dezvirginat.

abia atunci, brusc potolit, pierre a ridicat pleoapele pentru prima oară.

dar asta este forma ludică a haosului!, a exclamat el uimit în fața estului.

întotdeauna avusese tendința să ciupească de fese femeile care îl complexau. semn de
apărare.

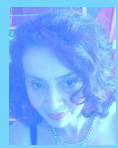
castratorul compulsiv.

doar o formă personală de a-și exterioriza frica.

l-am învățat să fie copac de deșert: cu rădăcinile în sus și cu mâinile scormonind cerul de
sub țărână.

dragă pierre: ai ales estul, ai ales frica. niciodată nu știi de unde răsare soarele.

scrisoare de adio către pierre și neamul amnezic

exodul, neascultarea de istoriile recente. memorii false și canale de dejecții.

căință! căință! căință! după căință vine adorarea.
cuvântul îți țopăie prin cavități ca un ghimpe.

țop, țop, țop.

și începeam să cânt.

de la bun început, dezordinea se instalase în nodurile rețelei metalice.

en sof.

retragere în sine.

afazie.

am luat masa împreună, pentru ultima oară, la *l'arbalète*. terasă exterioară în plină iarnă.

lumânările electrice sfârâiau transformând gerul în rotocoale de tristețe. acea lumină putea fi auzită din orice parte a coliviei. estul plin de gratii. ca un veșmânt din copilărie în care maturul se sufocă și pier.

oprit din evoluție. ne degradăm?, mă întreba dumnezeu, viclean. și se gândea la mine ca la un bărbat perfect: amazoană.

nu ne degradăm, plecăm în exil, îi răspundeam. în țara noastră continuă acel genocid pasiv căruia nimeni nu i se va împotrivi. lumea nu are nevoie de un est puternic. iar mafia estului, la rândul lor, nu au nevoie de concurență.

vorbesc cu gura plină. spun lucruri care deschid fălcile morții.

o rană adâncă simplifică raționamentele: să ne spălăm, dar să ne și purificăm.

prin apă.

prin lacrimi.

prin sânge.

prin cuvinte.

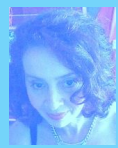
prin înțelepciune.

în spatele nostru stă mereu deschis ochiul treaz al trăgătorului cu pușca.
prin luneta istoriei, estul este doar un container plin cu carne de tun de calitate inferioară.
apără-ne și ne luminează.

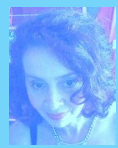
a alege între obediență și automutilare

eclesiastul discordant. exercițiu de efeminare a judecății politice corecte.

da, recunosc, sufeream din pricina ta, frate. și te scuipam în obraz. nu puteam ierta.
exasperare. în staza finală a speciei nu te mai înțelegeam.
casa ta lua foc în fiecare săptămână.
de la obiecte metafizice.
te ajutam mereu să construiești altă casă, dar și cea nouă pierea într-un incendiu. dictatura
era o locuință strâmtă.
o chichineăță ridicată din materiale prefabricate.
idei de import.
greu de uitat.
închisoarea.
botnița.
chiuretajul cristic.
să te lepezi de Dumnezeu prin ședințele de partid.
femeile se lepădau de copiii ideologici.
se aruncau în cada plină cu apă fiartă.
beau câte o jumătate de vodcă și tincturi de chinină.
își umpleau colurile cu creioane și tije de oțel. cu sodă caustică și cu mătrăgună. cu
gheare de pisică și cu praf de sticlă pisată. ridicau dulapuri și butuci de stejar masiv.
se scremeau până le pocneau toate venele și arterele de pe față. o mască roșie pe chipul
disperării. ochii pot exploda.
dar vocile erau mai puternice.
porunci ce veneau de la capătul țevii de pușcă a marelui ideolog căpcăun.
femeie, lasă-te inseminată de dictatori.
lasă-te însemnată cu fierul roșu al crimei.

lasă-ți instinctele laxe.
țara te taie cu foarfeca.
tu ești pântecul plin cu ură ce va duce nația mai departe în epoca de aur.
multilateral dezvoltată.
dumnezeu zicea lemnului „scoală-te“ și unei pietre mute „trezește-te“.
estul era un lac de sânge cu multe insule. trupuri de femei prefabricate. multilateral
torturate. eliberate.

îngeri abuzați de devianța politică

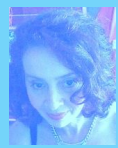

incognoscibile în sine. vise de captat alteritatea respinsă.

el își construise în temniță și o cușcă.
apele de jos curg spre limită.
apele de sus se întorc la obârșie.
de la fereastra avionului îl vedeam pe Dumnezeu cum mă asista la naștere: o răsturnare
interioară.
picioare mici.
pași nesiguri.
abia după aceea va ploua cu sânge de țap. trec primejdia înot ca pe un curcubeu. arhetipul,
materia și psihicul: incognoscibile în sine.
din cușca sa bine închisă, tetraktys se uita dojenitor la ceilalți deținuți din celulă și râdea
de se prăpădea: voi nu știți să fiți liberi.
l-au găsit tot în cușcă, peste douăzeci de ani.
niște orașeni din suburbiile estului admirau mumia.
tetraktys devenise deja lucru. dar nimeni nu găsisese și cheia.
cușca rămase încuiată.
viața este tot ce nu poate fi altceva.
ideologic vorbind, genocidul armenesc, holocaustul și gulagul din est fuseseră cele mai
mari măcelării ale Europei civilizate.
un uter înseminat de diavol.

degete prelungi de femei subțiri îi străpung fontanelele

adorarea celui neiubit. cioburi de oglinzi. prieteni de murit mai târziu II.

dalit își trăi a doua viață tot într-un sat de lângă deltă.
de tânăr plângea după adorare, în timp ce bărbații adevărați din sat culegeau struguri și făceau vin.

pescuiau sturioni și vânau tătăroaice strâmte.

„cerboaică preaiubită și gazelă plină de farmec...“, murmură dalit, cu ochii pe scânteile divine ce apăreau uneori din noapte.

el își aduse, de departe, tot o nevastă turcoaică. a trăit cu ea ascuns sub pământ. într-un bordei. prin care se târau. dar niciodată nu au dormit în același pat.

dumnezeul ei n-o lăsa. dumnezeul lui îl îndemna.

bordeiul lor era o planetă contemplativă. oamenii veneau zilnic până la el și scuipau de câteva ori pe ușa de lemn.

în numele tatălui. în numele fiului. în numele sfântului duh. în numele partidului. în numele dictatorului. în numele fiorului. în numele orgasmului ideologic. în numele turmei de lobby. și scuipații ăia nestăviliți creșteau cât un râu.

într-o zi, în apa râului s-a înecat nevasta lui dalit.

captivitatea corpului în ființa numelui o amețise.

apa o învărti apoi ca o moară de măcinat vise.

dalit săpă mai târziu, din nou, tot singur, o groapă, și, până să răsară soarele, urcă moarta în patul lui, o îmbrățișă și îi vorbi în șoaptă.

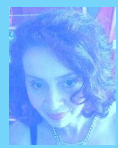
cerboaică preaiubită și gazelă plină de farmec. aceea a fost prima și ultima lor noapte de cununie mistică.

în zori, dalit aruncă păpușa în fundul gropii.

chipul iubitei se sparse în mii și mii de oglinzi. în fiecare dintre ele, edentată, o bătrână își alăpta pruncul dintr-un sfârc imaginar. crescute în inima lui dalit. ghimpe.

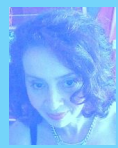
cerboaică preaiubită și gazelă plină de farmec

pariuri pe moartea celuilalt.

nicole era frumoasă. ninette era prea frumoasă. emilia era tot ce poate fi mai frumos.
diana era însăși frumusețea. victoria era la fel de frumoasă. maria era atât de frumoasă.
virginia era cea mai frumoasă.
mama nu era niciodată mulțumită de mine.
tăcea în acel fel calculat matematic în care se reculege lama de oțel a toporului, înainte
de a reteza lemnele de foc cu un cap.
clipe lungi de tăcere.
ere de prezumptivă naștere a trecutului și a viitorului.
doi avortoni.
evuri afective în care se coace un cristal de cuarț în miezul pământului.
fiecare om pariază pe moartea celuilalt.
dumnezeu a pariat numai pe sine.
pământ văzător. care îmi ia locul în psihodrama cu femei umplute cu frica bărbaților.
mă uit în ochiul unei fântâni violete:
dumnezeu este frumoasă.
singura ființa ce mă iubea era mama.
în genunchi
dumnezeu este frumoasă

alternative la nașterea ideologiei. interzicerea visului.

în unele baruri asiatice, instrumentiștii se folosesc de muzică pentru a goli rozetele femeilor.
expulzări aplaudate.

bine plătite.

dictatorii din est foloseau doar limba de lemn și inseminarea ideologică.

alternativă la nașterea ideologică: sinuciderea logică.

mângâietorul coboară în partea neîmplinită a omului.

captiv. mut. orb. pofticios.

singurătatea îl strigă de pe malul celalalt.

la intrarea într-un mormânt secret: eu nu mai puteam visa.

dar desenam inele, triunghiuri, o spirală, cercuri, o cruce de lemn mirosind a mir, șase
pătrate magice, o menora, un crucifix, o casetă pe care se afla o scoică. un cer adânc
și sonor.

prin tălpile ce traversează o plajă udă, ochii pământului se scufundau în carnea mea.

cuvinte hipertrofice mă ajutau să-mi trăiesc moartea până la capăt. și să nasc.

grădini de cactuși.

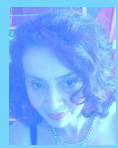
livezi de caiși.

păduri de ginko biloba.

flori de cenușă și prunci răcoroși ca oazele deșertului.

și eu: cea mai parfumată floare.

viața ca refuz

lagăre și pacienți ai unei minuni. disecție.

o nevroză cinstită învinge șarlatania unei halucinații religioase. dar îl adoptă pe dumnezeu ca principiu activ.

pacienții unei minuni sunt oameni cu putere mare de reflexie.

oamenii-far se înșiruie cuminți pe o ață precum boabele dintr-o păstaie.

ca să-i așez în taxinomii, încep în fiecare zi o pagină nouă. de fapt, aceeași pagină întâmplătoare.

normalitatea este un defect constituțional.

într-o iarnă din estul rece, ninsese atât de tare, încât dispăruseră până și formele de relief.

mă întorceam acasă de la ora de franceză, plutind prin parcul pustiu. un înger mă smulse de pe traiectorie și mă așeză în cuibul unui vultur. văzut de sus, orașul era un imens azil. în care, pentru a supraviețui, bătrânii extrag pe șest povești din viitorul tinerilor.

hoți.

vampiri ideologici.

mai târziu, adulții deveneau niște papagali cu ochii scoși.

copilăria era o introducere la o paradigmă asasină.

femeie incubator.

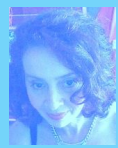
pipăită și scuipată de căpcăuni misogini.

mama știa: nu poți trece ziua fără o bucățică de turtă dulce și fără să auzi cum scâncesc cadavrele lipsite de mângâiere.

dragostea ca instrument de disecție.

o interogație despre interval: când?

instrumente de muzică și tortură

testament cu adevăruri supraomenești.

crede-mă, doamne, viața pe care mi-ai dat-o este de fapt o maladie cu evoluție proastă și cu prognostic rezervat.

căpșuni, ananas, kiwi, mere, prune, fragi, banane, avocado.

teorii extremiste.

experimente eugenice.

experiențe salvatoare.

estul ca paradigmă de implant pseudoestetizant al justiției sociale utopice.

în fiecare zi, intru în biserică și mă așez pe umbre.

caut să simt ce sunt pulsunile vitale.

lucrurile ultime.

infinitul nu este tot un moment al conștiinței.

spațiul e un câmp psihic alterat.

de fapt, aveam nevoie să mășor cu ajutorul cuvintelor numai o anumită stare de tensiune, dispusă a se revela.

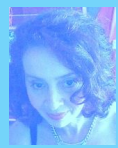
acolo, pot spune sigur, eu sunt.

aici, doar mi se pare că ființa este una cu efectele ei.

cauza pentru care nu m-am mai întâlnit cu dalit: el nu mi-a demonstrat niciodată că poate să se înhame la un adevăr supraomnesc.

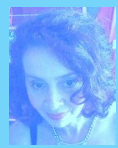
totuși, Dumnezeu s-a consacrat imaginii. atât de mult doresc să-l apăr de ratare.

instalații de improvizat proiecțiile autoruminatoare

atelier de corpuri mintale interzise. prieteni de murit mai târziu III.

o bucată de sticlă roșie.
cred că sunt destul de transparentă.
toti iubiții mei și-au văzut chipul prin mine.
și și-au revăzut, apoi, în ralenti, propria poveste a vieții.
estul ca miniatură a ratării. apoi se reculegeau. și se induioșau. și îmi redau castitatea.
dragostea este o formă de sinucidere lentă.
ca și fumatul.
în timp ce alergam, număram secundele ce mai rămăseseră până când lotul următor de condamnați fără vină vor fi introduși în camera de gazare. sau până ce următoarea turmă de femei estice va fi obligată să nască pui vii pe care să îi hrănească cu mame-lonul delirului ideologic de partid. sau până ce cohorte de femei inseminate împotriva voinței lor alegeau o moarte năprasnică.
milioane de ochi plânși mă privesc fără încetare și mă împresoară, alcătuiind o imensă țesătură prin care dumnezeu îmi dăruiește neputința sa.
mie, păcătoasa.
femeie fără cusur.
mamă fără alean.
dumnezeu este copilul meu din flori. pe care îl iubesc și îl hrănesc. pentru că, dintre toți, el este cel mai neajutorat.
cenușa copiilor arși este ultima mea fiică.
din care au ieșit literele. placentele estului eugenic sunt tinerețea mamei nemuritoare.
acoperământ pentru toți copiii mei.
femeile care nu se dăruiesc nu se au pe sine.
mamă, ceea ce auzeam de la început, aceea rămânea grea

cine nu sunt? o cauză a cuvintelor.

geometria e în mine.

și poesia e în mine.

cauza cuvintelor este în mine.

dar și criza lor.

și lumina este în amnar.

sunetele doar mă ajută să trec un prag.

la fel de întinerită păream, într-o icoană de frieda kahlo. mă pictase fără să mă vadă.

doar auzindu-mi vocea la telefon. din ce în ce mai tânără sunt în icoanele țărănești pe sticlă. ochii verzi se decolorează la soare.

strălucirea de dinaintea învierii.

oamenii nu resimt libertatea decât atunci când nu o mai pot exprima.

cine nu sunt?, este întrebarea cea mai logică. sufletul își câștigă existența din cerșit. el

se află veșnic în expectativa iminenței: oare nu cumva azi? ce, astăzi? declicul, adică.

agregarea. dorul. acea mare pasională ce se izbește, val după val, de stâncă.

în sine, sufletul nu are decât de pierdut.

supusă eroziunii, stâncă devine cu timpul amiabilă cu alpiniștii.

surpată în mine, începând de acolo unde abia sfârșisem

dumnezeu dedus era toxic. partituri inocente și nervuri de sticlă.

acasă înflorea liliacul.

rochia cu homari galbeni mi se lipea de coapse.

dumnezeu era numai mărturie verbală.

cuvânt rostit, înfruntând tăișul cuvântului gândit.
interiorizat.

aspirat în conștiința simbolurilor.

doar auzind vorbindu-se despre el pot orbi. dumnezeu-dedus este toxic.

și astfel obturând privirea, n-aș mai putea să-l ademenesc și să-l înhaț din sălașurile unde
obișnuiește să se cuiărească.

ieși afară din vizuină, vulpeo!

ieși afară din mușuroi, furnico!

ieși la lumină din peștera ta, liliacule!

vino afară, la aer, ariciule fricos!

ieși la lumină și arde totul în jur, râu de lavă!

vino înapoi acasă, adonai, dumnezeu hăituit!

traducerea corectă a ceea ce nu pot vedea este încă o rugăciune.

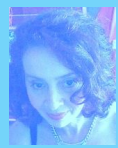
mâine, axa sinelui se va mai înclina cu un angström. și se va mai întări.

nervură de stâncă.

ceea ce mă desparte de pământ este și ceea ce mă apropie: distanța de la vis la proiecția
visului.

abis.

singuri în corpul ermetic

unități de măsură pentru nimicuri și eternități paralele.

fiecare om cară în spate un alt om.

greutatea numelui său va genera încă un pom otrăvit al cunoașterii.

într-o fundătură cu maci sălbatici se deschide localismul creator.

o iesle puturoasă.

o gustare fără ceremonial a lui Dumnezeu.

și o scuipare de Dumnezeu.

și o rumegare.

și o regurgitare.

și o greață perpetuă cuibărită în plăcere perpetuă. și un extaz. și, încă, un abandon. dar și un viol.

de ce să vreau să fiu mai mult decât un hamal?

îi car în spate pe toți cei pe care i-am iubit și i-am hrănit și i-am împărțit cu Dumnezeu.

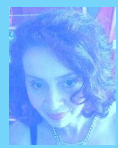
am avut cândva o mamă care îmi este fiică înainte de a muri. am avut cândva un tată

care stă acum copil în brațele mele. și plânge.

estul povară.

hamal parcurgând desculț sindromul golgotei

corrida, când așchiile morții înflăcărează.

dar taurul? – mă întreba din nou ralu, după coridă.
cu el ce se întâmplă?
stăteam amândouă în tribună și mâncam nuci prăjite.
incoerența strigătelor.
îngroziți.
fericiți.
spectatorii fac tahicardie.
mă uit în ochii taurului. ucis din plăcere. sacrificiu delirant.
apoi o privesc pe ralu drept în față: taurul moare, pentru că spectatorii au plătit bilet
integral. simplu. ca să vadă o încleștare între om și taur. plus un asasinat ritual.
prețul biletului e mare. moartea taurului trebuie să fie lentă.
spasmodică.
tragică.
grandioasă. spectaculoasă.
sângele trebuie să-i stropescă pe domni pe camașă, iar pe doamne chiar pe decolteu sau
pe gât.
ei se vor duce apoi acasă și vor face sex pe masa din bucătărie, lângă cuțitul uns cu
slănină.
își vor consuma vidul. crocant.
durerea invită oamenii la exhibiționism.
pentru a muri, felinele se ascund în văgăuni.
elefanții se exilează.
omul agonizând devine vizibil ca un pântec de femeie gestantă.
moartea umană adoră să fie vazută.

să fie pipăită, încă de la naștere.

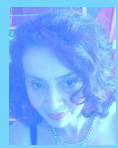
să stea în vitrină.

taurul moare iluminând.

așchiile morții înflăcărează.

**un taur este un fetiș psihanalitic: cel ce moare se adresează centrului plăcerii
voyeurilor. *replay***

pregătiri de luptă. sisteme de testare a degenerării libertății în claustrare.

cumva, eu decid împotriva eului meu.

și îl mutilez.

acesta este sensul vieții.

eclesiastul tăindu-și venele.

dumnezeu *by pass*.

unchiul alex obișnuia să curețe arma o dată pe săptămână. se așeza în fotoliul lăbărat și

lustruia tacticos țeava rece, pe dinăuntru și pe dinafară, până o încălzea. așa, puicuțo,

mormăia abia inteligibil, ținând o țigară în colțul buzelor, când te-oi propti în curul

unui ispravnic stahanovist, să nu mă faci de răs. când te-oi pune la treabă, ca să crăpi

în paișpe țeasta cuiva, să treci direct prin creierul ăla nenorocit.

arma încinsă sfârâia.

ieșeau aburi prin gura de metal.

mai târziu va ieși foc.

unchiul alex dezlega securea războiului. sacrificiul. ademenirea instinctului de a-și aborda

inamicul prin clivaj de personalitate. indus de propagandă.

copii numărând gloanțele, găurile din cranii, mâinile și picioarele desperecheate. sacrificiul

justificând excesele.

pierderile de altitudine.

trebuie să mă acumulez prin ceea ce ofer. intensificare.

trebuie să mă pierd prin ceea ce primesc.

pierzând, să mă simt îmbogățită cu o dimensiune.

dimensiunea să satureze genotipul culturii sacrificiale a estului.

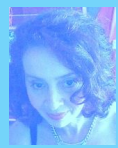
grade de libertate anulate prin anomie.

confuzii ademenite de logica maniheistă.

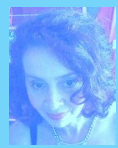
pulsiuni asasine decurgând din stilul politic psihopatoid.
discursul paranoid al elitelor.
vagabondaajul politicianist interpartinic.
demența totalitară.
teatrul de măști pentru majoritatea oligofrenă.
democrația populară de tribună.
cercul naționalist etno-centric.
dar cine aprindea facla depersonalizării programatice a estului?
măria sa ideologul.
unchiul alex era glonteale perfect.
victima și persecutorul.
țintind drept între ochii dictatorului

măcelării și altare. mărturisorul luând ostatici.

la metrou. asist la felul cum trenul se înfige în curbura spațiu-timpului.
o conversație poate reîncepe de acolo unde a plecat ultimul glonte al lui alex.
direct în scâfârlia unui țăran dintr-un sat ocupat fără împotrivire. acela tocmai se pregătea să-l împungă cu o furcă. dar alte mitraliere, de la mică distanță, îl decapitară pe unchiul alex. nu exista nici o miză. nimeni nu cunoștea pe nimeni. în clipa morții, față în față, soldații inamici se privesc uimiți. regret.
ochiul se întoarce către interior.
iscodind după frâul scăpat de sub control.
el vede deja descrierea altui spațiu-timp, în jurul căruia se secretă o nouă pozitivitate.
glonte ucigaș fusese de fapt o idee fixă.
o regulă impusă jucătorilor.
când termin de mâncat supa, văd pe fundul farfuriei fața lui alex: un mușchi i se zbate la pleoapa dreaptă, ochiul lui mă luminează intermitent.
farul din ceață.
și încep să dansez.
pe scenă, un bărbat își înnoadă trupul în jurul trupului meu.
alți doi bărbați așteaptă să mă prăbușesc.
pachet de linii frunte. feminitate.
spectatorii aplaudă și ovaționează.
conștiința colectivă este un text onomatopeic.
după colț, pe strada mare, s-a mai deschis o măcelarie.
lovituri de pumnal cu intarsii în piele de animal tânăr

dumnezeu poate fi o formă de prurit.

veghea-te-voi. păzi-te-voi de fulgerul îndoielii.
și te voi apăra.

te voi aduce la fel de aproape de tine pe cât ești de departe.

vizavi de casa noastră, se deschidea un cot al dunării.

o eboșă trasată pe aer cu mână nesigură. în fiecare an, mureau câte doi-trei prieteni care
încearau să evadeze, trecând fluviul înot. libertatea se deschidea la douăzeci de metri
de casă. ca marfă prohibită. stăteam pe malul apei, în praf.

adulmecam libertatea.

mirosul de femeie simplă.

mirosul de baltă împletit cu mirosul de motorină.

sunetul șlepurilor pline cu pește oceanic.

nici o masă fără pește.

albatroși înhățând broaștele direct din apă.

limbajul este o traversare a minții cu canoia plină. oac

oac oac.

orice înclinare a bărcii la stânga sau la dreapta ne aruncă în disperarea libertății.

ne împinge în adânc. ne întoarce din drum. nedumeriți.

sau ne împovărează cu o libertate nemeritată.

unde ne așteaptă întotdeauna cineva.

un gardian necunoscut.

sau o literă fornicatoare.

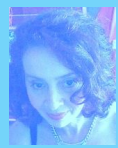
într-o zi, după ce mă spălaser pe față, am zărit în oglindă un semn în formă de cruce
care îmi apăruse pe pielea gâtului.

o ideogramă roșie. care strălucea și emitea un spasm luminos.

medicul a spus că dumnezeu poate fi o formă de prurit.
ne iubeam unii pe alții pentru a inventa ura

o emisie întâmplătoare de absență. jinduind la deschiderea unei răni, luciditatea.

dalit era un depresiv.

purta în ceafă mii de ace de acupunctură.

ca să ramân treaz în moarte, zicea.

dacă suna telefonul, mai întâi alerga speriat în jurul camerei. încerca să înfășoare țiuitul soneriei pe un tambur. blitz.

luciditatea ca disconfort acustic.

zidul creștea pe mine ca o carne.

știam că nu sunt decât o capelă mică din carne. în care se joacă o psihodramă: pentru ca eu să rămân rece, dumnezeu trebuia să ardă.

dalit e viu. unchiul alex e viu. eu sunt vie. prea vii. alinierea planetelor ne apără de dezorganizare.

găuri negre.

alinierea ideilor ne apără de egofilie.

enclave de fanatism. exaltarea cu care estul sfidează, sinucigaș, istoria. transplantul marilor orgolii hegemonice în bordeiul de chirpici.

infirmul castrat cu șiful indiferenței. mămăligă și taraful din clejani. pumnul crăpat cu care sărăntocul își despică lemnele de foc. femeia, în animale de povară. rădăcina, în blesteme.

umilit în clișeul său, micul patriot naționalist emite sunete stridente. uns. stins. aprins.

în fiecare noapte, același coșmar: își resimte trupul ca pe un clopot, în care tăcerea urlă. țiuie.

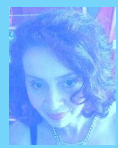
liniștea este o emisie întâmplătoare de absență.

gâlgâind precum vinul dens roșu.

sângele scurgându-se molcom din rănilor deschise ale estului obnubilat.

râul urcă la cer

suflet nemângâiat în trup dizarmonic.

tocmai se terminase carnavalul, când cancerul mamei a înflorit. un copac plin de rodii. plin de semințe. plin de seve roșii. o duceam în brațe prin toate clinicile universitare. era un exponat de muzeu. suflet nemângâiat în trup dizarmonic. la fel, altădată, adusesem acasă, de la maternitate, și copilul. mama își ținea palma între mâinile mele și mă privea. deja din cer. începuse să-și înfiripe alte coordonate. numere teratologice.

isihie. peste obiecte și glasuri. un praf care nu se poate așterne.

pace fără odihnă.

exegeză la textele rupestre.

semne necunoscute.

mama gângurea.

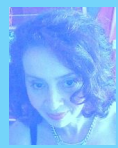
prin silabe orfane. începea un cuvânt, ca și cum se pregătea să muște dintr-un măr. îl lăsa neterminat. prefera să vomite.

eu mâncam în fiecare zi câte cincisprezece melci. juram că nu mi-e silă de viață.

în clipa destrămării. amândouă țineam lumânarea: un jet de lumină prin care mâna mea și mâna mamei se sudau în aceeași dimensiune. la un moment dat, ecranul mamei s-a întunecat.

când emisiunea s-a terminat, stimați telespectatori, cineva a tăiat adevăratul cordon ombilical dintre mine și mama.

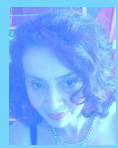
și iată cum le arăt față virgină a lucrurilor

inocența este un vin de gheață.

inocența este un vin de gheață. inocența este un vin de gheață. încălzindu-se moleculă cu moleculă. lent. apatic. de-a lungul zecilor de ani. inocența fiecărei generații se sprijină pe temperatura de asimilare a adevărilor tari ce vin din generația anterioară. conștiința dictaturilor din estul recent nu mai există la generația copiilor revendicativi de astăzi. doar un basm. amintirea dictaturilor mai dăinuie doar în mințile deja atinse de ateroscleroză. ale nesuferiților părinți. sau bunici. rable. jucării stricate. postdictatorii înalță acoperișul lumii la cote și mai insuportabile prin mecanismele amnezice ce duc la legitimarea totalitarismelor. ca și prin spălarea creierelor. vorbeam despre procesul comunismului din est. cu unchiul alex. cu livluc. cu ralu. cu colegii de celulă. cu dalit și frații de cruce. dar câtă vreme leaderii ideologiei totalitare de ieri conduc azi estul reciclat, cine să instituie public adevărul vinovăției mușamalizate? escavatoarele macină. crematoriile storc amintiri din cenușă. mistificare. lopețile îngroapă harnic morți nevinovați. arhivele sunt topite. înscrisurile modificate. mediatizare intensă de povești adaptate eclipsării genocidului ideologic. guri astupate de pecetea pământului. umplute cu excrementele reeducării. ochi acoperiți de ceață. cecitatea dirijistă. marketingul mitomaniei politice dând limbi de lemn decrepitudinii estului abandonat.

inocența este un vin de gheață. inocența este un vin de gheață. inocența este un vin de gheață.

ele se scremeau să nască același dumnezeu rotofei și lucios.

exista un ținut al întrebărilor. lujeri de splendoare. ce-ar fi omenirea, dacă dragostea noastră nu ar încinge-o cu cercul ei de foc? ce-ar fi bucuria, dacă muzica ei nu ar răzbate până la miezul nostru reticent?

atât de bogați, încât gemeni cu sufletele pierdute.

oamenii nu aveau nevoie decât să cultive vița de vie și să plaseze în mijlocul viilor stații de amplificare a muzicii. toată vara, strugurii ascultau muzică preclasică. händel: *concerti grossi*. douăsprezece concerte. douăsprezece luni ale anului. bach: *orgelwerke, die 3 violinkonzerte – tripelkonzert, messe in h-moll, musikalisches opfer, cembalowerke, italienisches konzert, englische suite, toccate, duette, cantattas, kammermusik...*

altădată nu aș fi ocolit toate răpunsurile posibile. și aș fi înfruntat, de la bun început, moartea.

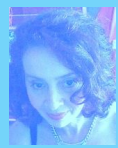
dar oare de câte ori aș mai putea muri? oare lupta mai este un tribut plătit onoarei?

oare adevărul meu mai este relevant, câtă vreme adevărul celui mai tare îmi este impus prin forță?

oare ideologia internaționalistă care a paralizat instinctele vitale ale poporului meu estic nu a fost doar un experiment de crime împotriva umanității pentru care, acum, însă, autorilor – niște aventurieri străini de estul îndoliat – nu li se intentează nici un proces public mondial, care să demaște proporțiile erorii, condamnând-o pe vecie, fie chiar și numai moral?

oare sutele de milioane de morți ai estului nu mai sunt interesanți pentru istorie, din moment ce estului i se refuză dreptul de a avea o istorie?

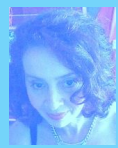
dealuri mlădioase și văi molatice. munți prietenoși. terase înflorite. frunți de stâncă gânditoare mângâiate de boturile umede ale caprelor. cerul cernând flori de cais peste te bulbii de pământ învăluiți în iarbă. oamenii îngenuncheați pe acest tărâm dintre

realitate și vis. bătând cu fruntea în pământ, sfioși ca la poarta raiului. bunica lui dalit refuzând semnul crucii. prietena ei olăriță care își adusese un dumnezeu din îndepărtatul tibet. amândouă aruncate în închisoare, alături de alte eretice. celulă de femei. care se scrameau să nască același dumnezeu rotofei și lucios. dormeau în același pat, câte două, fiecare cu capul la picioarele celeilalte. când gerul nopții să lăsa în celulă, suflarea fierbinte a uneia trimitea căldură tălpilor altei femei. căldura urca prin pulpele amorteite. măduvă din care inima muribundelor ciupea mici sincope. moartele se legănau cântând, cu copiii atârând de-a lungul brațelor, ca niște aripi greșit desenate. îngerii estului refuzau să zboare.

alunecarea lor era îmbogățire

poveste despre abandonarea strugurilor. orbirea.

toamna sosea cu ceremonie. via ruginiu albastră își etala opulența. frumusețe sălbatică învinsă. lasoul dimineților potolea cu greu roșieticele nopți năvălase ce zgâriau cu gheara lor sticloasă obrazul fraged al boabelor de struguri. ritmul în care lumina tropăie prin miez. contratimpii cu care sucii dulci al strugurilor se pornește către gurile însetate, pecetluite timp de un an, în așteptarea dorinței rituale. mă alăturam cultivatorilor de viță de vie așezându-mă și eu la marginea viei. paznic. nimic nu o putea atinge. nimeni nu avea voie să o privească. nimeni nu se apropia să o adulmece. coroană. zid al unui oraș sfânt, înconjurând și protejând limba, sabia și cuvântul. lunile iunie și iulie zburaseră ca niște porumbei. august îi adusese aproape pe săracii care pândeau creșterea nopții ca pe coacerea unei fecioare. cu care ar fi făcut un troc cinstit. dându-i un degetar de ambrozie în schimbul voinței de a supraviețui. femei nerăsturnate. elastice cuiburi. când începea luna octombrie, deja strugurii se zbăteau în zgârciul aracilor. mameloane supte. boabele deveneau sfârcuri îmblânzite acum și de simfoniile lui mahler. sau de martiriul sfântului sebastian al lui debussy. trepidând, băieții veneau la marginea viei și se luau la bătaie. mușchii lor așterneau limba vânătă a serii peste ciorchinii care tremurau în bătaia lunii. dar nimeni nu îndrăznește să-i atingă. doar îi pipăiau din ochi. de la distanță. apoi în vis. îi mușcau și își lingeau bărbia plină de sucii dulci. vinul în implozie. abia către noiembrie, când temperatura nopții cobora până la minus 7 grade celsius, bărbații și femeile începeau să culegă via, timp de câteva zile și câteva nopți. fără somn. era momentul când se apucau să facă și vinul. antalele sfârâiau. aburul opărea crengile castanilor. fierberea vinului umplea aerul de miresme. fecioara adormea, în sfârșit. răpusă. pătrunsă de vinul spumos. existau și ani de caniculă, în care muzica răgușea. fără bruma rituală, strugurii erau abandonați în vie, lăsați să moară de sete.

ca niște copii nedorți.
culegătorii credeau în superioritatea morală a ratării, și în vinul lor de gheață.
să ții rădăcina alături de ramurile firești, darul și bogăția cuvintelor

un cap de cocoș care vestește noaptea.

în arta construirii templelor, echilibrul cosmic nu putea fi conceput în absența celor opt pilaștri. realizarea unei cvadraturi a cercului obliga la tranzitul prin octogon, iar acesta la rândul său era raportat la lumea intermediară a celor opt direcții, a celor opt porți și a celor opt vânturi. eram o

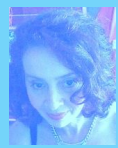
sacrificatoare. ceea ce sacrificam era pretenția mea egoistă de a fi. sinele ca necesitate. civilizația ca formă de radiație. ca bucurie de a fi un animal. antrenamentul galopant pentru metafizică era o reprimare. brutală incizie a existenței.

viața în est: un vânt rece zvântă trupul plin de creștături. dovleacul de halloween, diabolic iluminat de o inimă pâlpâitoare. în fiecare moment al deciziei, un cuțit de vânătoare imaculat amenință splendidul animal.

mă aveam numai în măsura în care puteam să mă sacrific. am numai ceea ce dăruiesc. locuiam sub acel acoperiș rotund susținut de opt coloane ce se înalță pe o bază pătrată ca pământul. aiurezi, îmi spunea mama. viața nu este o reprezentare simbolică. ești acolo unde începi să iradiezi. un cap de cocoș care vestește o zi. la început doream să adun ce e risipit și multiplu în forma inițială a lui unu.

pe toți ne năștea maica îndurare dintr-o copilărie unică. mă mutam, anxioasă, în sufletul lui alex, sau al lui livluc, sau al lui ralu, ori al lui mihael. sacrificată și sacrificatoare, rastignită în mine. acolo unde începeam, abia sfârșisem. zămislită voiam să fiu și să zămislesc. să mănânc voiam și să fiu hrană puilor mei. splendide animale anideologice. ucisă voiam să fiu și să ucid. unită voiam să fiu și să unesc. amin.

și oare cine îmi tot aruncă nisip în cocoșă?

călătorii de plăcere, timpul nu există. *restart.*

sentimentul timpului este un handicap irecuperabil. ca și orientarea după cele patru puncte cardinale. clișeizarea unui dumnezeu sau a altuia. în realitate, lumea este un tărâm de vis cu eretici obsesivi și cu eretice compulsive. iar estul este una dintre machetele posibile. îndelung refuzate.

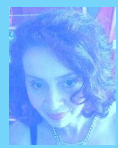
oamenii atârnă în amniosul imaginarului. sinucigași vitaliști, manipulați prin delirul iconografic. pierzând totul, fiecare își câștigă dumnezeul terapeutic. sau dumnezeul cruciard. ori dumnezeul care răspunde cel mai bine instinctului fundamentalist. restartare. dreptul la un nou început. tinerețe fără bătrânețe. viața de apoi. judecata de apoi. sfânta împărtășanie a descotorosirii de trup. sângele și trupul cuantei. ochii pământului.

deși absentă din *sophismata*, zăceam timp de câteva luni pe an. bolnavă de iluziile cu care tinerețea propune o minimă heraldică a existenței. încotro să o iau? fiecare decizie era doar o nouă formă de orbire. un scurtcircuit mintal petrecut în vecinătatea tentației. iar proprietatea cea mai importantă a dragostei este duritatea. o anestezie împotriva durerii morale. evadare din culpabilitate.

mă întâlneam mereu cu femeia din interiorul lui rafael. opulentă. tenace. îndumnezeită precoce. mironosită. rarefiată. dar cu care eu trebuia să lupt mereu ca și cu o mărime hiperbolică. ascunsă într-un bărbat, femeia interioară se intensifică și identifică bărbatul ascuns într-o altă femeie. apoi îl cuantifică și îl măsoară, măsurându-și la rândul ei forțele cu acesta. inconstient, îl ațâță și îl cheamă cu o limbă suculentă petrecută peste buzele răsfrânte. dar îl și alungă, în același timp, cu ghearele încovoiate. sub care se usucă sângele. invizibilă, ea sare la beregata solipsistului. care, cumva, este un androgin singuratic. captiv în uterul matern.

absent din *sophismata*, invizibilul captiv în uterul matern

bărbatul primipar și antologia de ipoteze neconfirmate.

femeia din rafael se război multă vreme cu mine. până ce și-a îmbolnăvit de cancer gazda generoasă. bărbatul primipar. rafael al nimănu și al femeii omonime. după această ispravă, sătulă în sfârșit, mi l-a pasat. numai ce m-am trezit într-o seară cu el la ușă. după ce hoinărise timp de două dictaturi și jumătate prin tot estul. după femei neclare. neconsumabile. avea simțurile inutil de ascuțite. picioarele osoase. rotulele vinete. mă împungea peste tot. așchii de bărbat. injectabil. perfuzabil. transfuzabil. indelebil.

știi?, încerca el să mă domine prin contragere, mai am opt-nouă luni de trăit. dar era, deja, îndrăgostit de mine de-a binelea. terapia este arta de a manipula termenele de garanție. nu azi, ci mâine. nu ieri, ci cândva. nu de cancer, ci de inimă rea. codul genetic este o antologie de ipoteze neconfirmate despre imperfecțiune. banca de date a lui rafael a mai rezistat zece luni. când se declară falimentul, eu tocmai schimbam apa la trandafirii albi din vasul portocaliu tibetan. cel străbătut de firișoare de aur și de firișoare de sânge.

am știut că încetase să mai respire în timp ce priveam pe fereastră cum păsările se strâng pâlci în jurul unei femei ce alerga dezbrăcată să prindă un câine scăpat din lanț. spațiile nu se supralicitează. croșetate de timpii de remembrare. moartea lui m-a atins și pe mine pe ceafă. într-un fel oarecum impudic care mi-a plăcut.

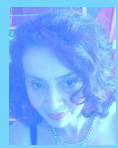
respirația lui din ultima clipă: un clește imaginar smulgea direct din alveole cântecul șuierat. gura lui se alungise. un bot de pește avansând în lichidul amniotic al neantului. cuplul nostru invizibil îl găsea, în sfârșit, pe cel aparent.

dumnezeu este o prezență ce atenuază tragismul oricărei absențe de neînlocuit. apăsam pe accelerator. auzeam vibrația unui suflet ce cerșea noaptea la geam o fărâmă de trup. aerul putea sculpta fragmente întregi din cartea veche a visurilor. un pahar cu apă și o fărâmă de pâine: multă vreme după moartea lui, rafael venea la cină tot acasă. pe pervazul ferestrei, un botgros. sindromul trupului abuzat de suflet.

cum păsările se strâng pâlci în jurul unei femei ce alerga dezbrăcată să prindă
un câine scăpat din lanț

clandestinitatea designatorului rigid, acoperişuri ude. requiem auroral.

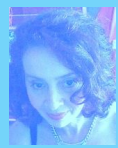
pe acoperiş, muzicanţii tocmai terminau de cântat cântecele ţărăneşti de béla bartok. trecătorii se opreau uimiţi. priveau în sus. se întrebau oare ce drog se mai vinde pe sub mână. primarul interzisese concertele în sala de la operă.

amenda putea fi atât de usturătoare, încât cântăreţii începuseră să se caţere prin copaci sau pe clădiri şi să zboare. aerul se umpluse de cântec. deşi interdicţia putea atrage după sine închisoarea.

în estul melodios, plin de burguri şi de stedtl-uri. pe vremea despoţilor, cântecul era din ce în ce mai intens. mintea mea devenea, în acele conditii, mai degrabă o maşină sintactică decât una semantică. în oraş, bărbaţii ajunseseră nevrotici. capricioşi. psihoplastici. se identificau doar cu proiecţiile ideologilor de conjunctură. visul despre vis.

după o vreme, numai vocile femeilor mai străluceau pe acoperişuri. mirese albe lăsau pe cerul oraşului dăre din întâiul sânge. şi mama a fost nevoită să mă boteze pe furiş. angela fără înger. angela reducerii la absurd. angela deşertului. angela aristeia. bucăţică ruptă din dumnezeul estului totalitar: un clandestin hăituit. auroral.

un cântec intens la naşterea utopiei. descreştere de har prin nenumire

spații devoratoare de oase de imagolog.

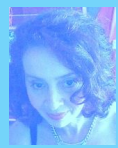
de fapt, viața era chiar bulevardul părăsit. calea dibuită din greșeală. la dreapta și la stânga ei, copacii erau mereu retezați de o mână de grădinar ce cocheta cu chirurgia. spațiile care ne îmbracă ajung, cu timpul, să ne și locuiască. spațiul căpcăun. devorator. visam adesea cum trupul meu dispărea într-o imensă curbură, în timp ce chipul, violet, se stingea ca un capăt fosforescent de chibrit.

o oglindă sunt pentru tine, cel care mă recunoști. dezlegată vreau să fiu și să dezleg. aprinsă vreau să fiu și să aprind. stinsă vreau să fiu și să sting.

de-a lungul drumului, buruieni tăcute iau în stăpânire protocoalele isihiei, la fel cum niște roabe umile îndeplinesc ritualurile de nuntă. mirele rămâne în mine și eu în el. o densă obscuritate. oase de imagolog.

dintr-o scânteie se aprindea estul. dintr-un dumnezeu ce explodează.

dintr-o scânteie se aprindea estul. dintr-un dumnezeu ce explodează

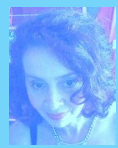

și totuși lucrurile de neînchipuit nu există decât în mintea noastră.

ele ni se relevă atunci când dumnezeu ne pierde la ruletă. cine a zis că dumnezeu nu frecventează cazinourile? diminețile după cortina de fier erau în fapt un fel de geografie politică secretă. momentele zilei nu aveau contur sau luminozitate specifică, nici stările interioare.

trăiam într-un uter artificial. mâncam cauciuc, potcoave, citate din dictatori celebri. ni se injectau privirile cu polimeri. eram deja morții resuscitați zilnic cu injoncțiuni paralele. mă înecam cu cuvintele de lemn, mi se opreau în gât precum niște oase de găină. vomam.

ce este zâmbetul?

un om prezent în toți oamenii nu e decât o idee.

cine este celălalt? cel care vede roșu mărul pe care eu îl văd galben-auriu. cel care deschide o paranteză logică acolo unde eu o închid. cel care luptă pentru o fereastră dintr-un cer care pe mine nu mă recunoaște, pentru că cerul meu are alt cod de acces. cel ce distruge punțile pe care eu le creez dintr-o suflare. cel ce trăiește pentru a spune nu ori de câte ori eu afirm ceva. care este rostul celuiilalt?

el nu epuizează taina, căci este miezul altei nuci. verde princiari.

bărbați al căror nume se scrie pe placenta războiului.

un om prezent în toți oamenii nu e decât o idee. un străin se apropie de mine și mă expune într-o vitrină. ceilalți privesc, aleg, cumpără. aruncă, apoi.ucid, în cele din urmă

un om prezent în toți oamenii nu e decât o idee

scrisori niciodată citite.

trimise de mine mamei, în cer, din bătrâna europeană. de pe malul civilizat de scleroză.
une touche de bisous.

sărut mâna.

ce mai faci rece?

ce aripi de parapantă ai, îngere placentar.

hai să ne aprindem o dată țigările alea și să facem rotocoale, poate că ne împăcăm cu
ideea că nu interesează pe nimeni, dincolo, în lumea liberă prin tradiție, procesul co-
munismului. sunt *work-shops* și nenumărate simpozioane în care toată inteligenția
vorbește englezește și franțuzește, rusește sau arăbește, graiuri fără număr, privind la
aritmii și dizarmoniile din estul european înghițind în sec. milioanele de săraci curg
pe lângă mine. pe lângă ei. în pagaie de oameni noi. cu creierele spălate. cu lobotomia
frontală ideologică impecabilă.

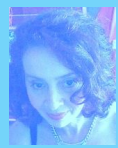
un peisaj cu trupuri de atleți de propagandă în care bolborosește în falset, dar viguroasă,
maneaua extremistă.

secolul XX a cunoscut două pandemii ideologice mari și late: holocaustul și estul sovietizat.
plus genocidul armenesc de la început, ca aperitiv, fulgerător.

cu surdină.

în fapt, unul și același genocid ce s-a propagat de-a lungul istoriei cu o viteză ameteitoare.
dar de ce trebuie să scriu eu acum despre asta, mamă cu aripi de parapantă, când lumea
literară e bântuită numai de genitalizarea metafizicii? de expresionismul naturalist. de
nudismul exhibiționist de consum. de erotismul de vitrină.

dialoguri directe. dure. unde poezia nu încapă. mi-au spus-o și prietenii mei americani,
tu să nu, mi-au spus-o și prietenii mei ruși, tu să nu, mi-au spus-o și prietenii mei
chinezi, tu să nu, mi-au spus-o și prietenii mei musulmani, tu să nu, mi-au spus-o

răspicat și prietenii mei europeni: tu să nu vorbești, nu ne interesează procesul global al dictaturilor. mai ales al comunismului, așa cum a fost și cum mai este. a se uita. a se ierta. a se șterge. a se anihila. pe noi, miam, miam, zic ei lingându-și buzele, pe noi nu ne interesează culpabilizarea politică post-traumatică. noi suntem interesați direct numai de succesul consumist al autofagocitării, ăla care întinde omenirea pe canapeaua psihanalistului, în loc să o așeze în genunchi. locul civilizației nu este sub icoane prăfuite. nici în exaltarea adulației. cum nici în ordinea trasată prin *cocktail*-uri explozive. secretul stelelor căzătoare este chiar acceptarea atracției gravitaționale. omul este astfel construit pentru a cădea. a cădea în lume. a cădea în diavol.

există ceva nou în literatura transnațională actuală: un îndemn pilduitor către o moarte asumată. mori și câștigi, fiindcă oricum ești dator.

pe mine mă interesau replicile seismice tari: să rămânem în picioare după cutremur.

să ne numărăm morții.

să le dăm binețe.

și să dăruim onoare urmașilor lor.

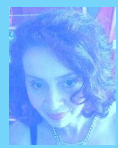
și identitate.

ADN spiritual.

înrîstarea lumii aduce moarte. prin servicii speciale. *room service*. *pizza hot*. *baby doll*. euthanasie și *der spiegel*, de exemplu. confortul ca profeție a amneziei

adevăruri istorice care nu pot fi tratate cu armele poeziei. transplant de retorică. error system 303.

genocid. cameră de gazare. cuptor. cameră de tortură. cameră de anchetă. sală de ședințe de demascare. deportare. lagăre de muncă forțată. domiciliu obligatoriu. lagăre ideologice de reeducare. gulag. purificare rasială. purificare etnică. purificare sexistă. purificare ideologică. închisori. gropi comune. denunțuri. dispariții. asasinat. persecuții. exterminări. eugenie.

procesul comunismului nu poate începe decât de la manifestarea planetară a interesului politic față de acest subiect.

care pentru mine este unul pur poetic. în fața căruia eșuez de foarte mulți ani.

va veni o zi, mult prea îndepărtată, cu mari actori, cu distribuție multinațională, când artiști ex-sovietici, englezi, germani, americani, români, italieni, francezi și de alte nații se vor învârti în jurul unei idei, înarmați cu piruete, poante, genuflexiuni, fandări, reverențe și vor repeta rolul schematic despre scuzele ce le datorează artizanii militari și politici ai războiului rece, popoarelor nefericitului est al Europei. mi s-a povestit că acestea au fost cedate în condiții rușinoase și asine dictatorului Stalin în anul de grație una mie nouă sute patruzeci și cinci. același lucru este scris în manualele de istorie. dar caracterul penal internațional al faptei, ca și aspectul ei profund imoral, nu sunt reclamate de nimeni. nu există instanță mondială actuală preocupată de refacerea conceptului de demnitate a estului prin cântă și înțelepciunea celor ce l-au distrus.

o nouă geografie pâlăitoare începe să se rescrie, peste un relief psihic din nou pervertit și manipulat, dar mult îndulcit, în care criminali, mărturii și victime deopotrivă nu vor mai fi în viață, cum nici documentele demne de crezare, așa încât povestea de adormit copii să poată fi spusă ca o litanie ce mângâie fără să aline.

de ce vomam eu în perioada rece a climei temperat-continentale? mă întreb.

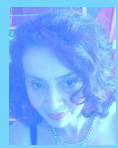
dar de ce nu mă întrebi de ce libertatea este atașată numai centrului plăcerii din hipotalamusul omului nou de gulag, ca și al urmașului său direct, globalistul multicultural de periferie.

un transplant de identitate, vă rog, și un implant de silikon mamar plus fesier și labial. plata pe loc.

identitatea mea culturală este dumnezeul meu.

– **acuzată angela aristeia: cine este dumnezeu?**

o inimă epică și o minte lirică. apendice intergalactic în amnios de melancolie.

pe cine poate să aline istoria falsificată?

avem o românie freatică, o românie de suprafață și o românie de altitudine ce fac parte din europa trainică și dintr-o lume misterioasă.

realul pe care îl văd și îl pipăi nu este realul despre care se face dezavangardă.

ceea ce se scrie despre accesele de febră ale îngerilor este ca o taină a bisericilor minore.

am o inimă epică și am o minte lirică.

nu sunt pacientul potrivit pentru ideologi.

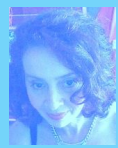
traumele mele parcurg formele de relief ale descreșterii umanității.

eu nu plâng, aparatul meu de fotografiat digital îmi atârnă de gât sau de pleoape ziua și noaptea, ca un apendice intergalactic.

cosmosul este un hiatus din care dumnezeu țâșnește irepresibil.

fie-i țărâna ușoară mirelui pietrelor, fie-i lacrima amnios de melancolie.

nu pot muri decât de un număr infinit de ori. nu sunt pacientul potrivit pentru ideologi

traume care parcurg formele de relief ale descreșterii umanității. *error system 301.*

mai târziu, unchiul alex a luptat și la asediul berlinului de către armata foarte roșie. îl căuta pe dictator în craterele rămase după explozii, ba chiar și în pântecul eviscerat al caselor, al muzeelor, al bombelor.

dar dictatorul nu era de găsit nicăieri.

întotdeauna, la urmă, și mult prea târziu, aflăm că adevăratul dictator, cel din care își trage seva dictatorul vizibil, este dictatorul invizibil, cel care sălășluiește în noi, ca un plaur mental hiperbolic, secretându-și neconținut paranoiacoapa cultură a sinelui. dictatorul este un *alter-ego* colectiv și privat în egală măsură și care doarme liniștit în abulia noastră narcisică.

și tot alex a luptat și în coreea ba chiar și în vietnam, în afganistan, în bosnia și în irak. de pe fiecare front, ne trimitea acasă, ohoo, durdullii, strălucitoare, voluptuoase și gălăgioase, medaliile. ciudat părea numai felul în care reușea el să lupte ba de o parte, ba de cealaltă parte a frontului. erou și asasin. bărbat și mascul partuzist. mascul și femele partuzistă. femele și femeie intens cerebrală. bărbat și hoască a conflictualității mondiale, lovind cu anima de mascul travestit în acel justițiar ce se poate dezvolta anomal din orice femeie gestantă. fiecare clan are unchiul său macho, harnicul mercenar de pe toate fronturile omenirii. în fiecare familie, un unchi viteaz legendar predă ștafeta agresivității intraspecifice unui puhoi de strănepoți ce nu pot fi inițiați în sex și crimă decât prin lecții on line. ca să construiești, trebuie să demonstrezi mai întâi că știi să distrugi din temelii, dar că te și căiești pentru asta, violator arhetipal și versatil. eu construiam câință.

stimați cititori, fragmentul de mai sus nu este literatură. ci doar o strategie de cucerire a prezentului prin fuga de imaginar. dictatorul vizibil și dictatorul invizibil nu sunt niște căpcăuni, ci chiar cei mai simpatici prieteni de delir mondial ai umanității halucinogene

o panică albă, dozaj greșit de *general* și de *individual* – sau *cocktail* exploziv.

problema era că alex nu revenea decât arareori la același stăpân.
aflu cu uimire că acum este medievist și că stăpânește perfect arta războaielor împotriva
lui ștefan cel mare.

dar că a acționat febril și în piața palatului și în piața universității
istoria este un lung metraj despre, cu și pentru ucigași în serie.

o mărturie pre-ontologică asupra unei maniere convenabile a lui *se moare*.

dar oare care sunt cauzele morții în timpurile interpretabile platonician? mă întrebi.
o panică albă.

o gheară revelatoare.

un arhaic nesedimentat.

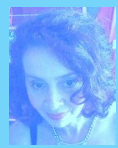
un glonte prin care *generalul* eșuează din nou în fața *individualului*.

un flacon mic de anti-gel.

un nou experiment în estul labil ce lasă asupra mentalului colectiv
dâra de melc *a de-o-ființei*

estului nu i se cerea iertare.

coborâre grăbită din arhaicul nesedimentat. *recycle bin* anistoric

ecrane pe care un ochi format ar fi zărit.

un vis, după o noapte, din nou, ploioasă. diluviul estompând contrastele estului.
dictatorul trecând jovial prin mulțimea de oameni aduși cu forța ca să-l întâmpine. si-
mulând popularitatea.

era singura persoană ce poseda un chip real.
eu, noi, ceilalți, sute de hăituiți, nu aveam fețe.
doar niște elipse de pânză.

ecrane pe care un ochi format ar fi zărit ura extremă pe care nu puteam să o exteriorizăm.
visul aparține acelei persoane căreia nu pot să-i atribui nimic pentru simplul motiv că
toată viața s-a risipit.
eu?

**și tocmai de aceea faptele de moarte nu m-au ajuns. cuvinte nespuse, trans-
formate în vrăjmași**

visul păsării ce duce în gheare trauma originară.

alt vis.

pași lenți.

imprimați cu asprime, fără eleganță, într-un nisip ud.

fin.

în urmă, rămâneau amprente. destupând alte lumi.

ghearele unei păsări uriașe.

vedeam toate acestea prin intermediul sugestiei propagate printr-o conștiință extinsă.

căci urmele pașilor se puteau descifra și pe drapajele de aer intens, străbătut de sus în

jos și de jos în sus de ploaia și gheizere din jur. dar iată cum tot urmele pașilor mei

se impregnaseră și pe cerul vânăt și amenințător.

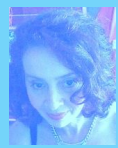
totul în jur capta într-un năvod logic o ființă îndelung pedepsită. drapată cu echimoze și

tumefacții paradoxale.

natură dezlanțuită cum o femeie prăbușită în trauma originară.

asupra căreia se revarsă angoasa estului paradoxal. ego scăpat din lesă de mângâietor.

totul este adevărat, chiar și contrariul

visul era un leac împotriva haosului. *error system 300.*

ceea ce îi reușea cel mai bine gândirii totalitare era declanșarea mecanismelor delirului.
dalit și turcoaica.
avangardismul de exterminare.
alex și vivandierele.
suprerealismul solipsist.
zaira și tetraktys.
anamneza mitului ca reacție de imunizare la istorie.
emaus și chiron vindecătorul.
despotismul cu față umană.
margine de oraș.
margine de burg.
margine de stedtl.
margine de târgușor.
margine de constelație în contragere.
ospiciul ațipind.
cadavre coagulând din speranțe și iluzii de libertate spulberată.
depersonalizare și retard în servitute.
hipnogeneza adulației.
cultul personalității.
visul ca reacție de fugă.
ceea ce visez îmi curge pe față cu un șuvoi de sânge din ce în ce mai dens.
pastă hematică.
noroi vizual.
exista un operator care alegea tehnica mixării imaginilor.

cruzimea ca descântec de desensibilizare.
amenințarea ca procedeu de paralizare.
sugestia morții iminente ca suprimare a conexiunii cu Dumnezeu.
visul era un importator de droguri. prin care marionetele își pierdeau identitatea.
voință distilată.

acțiune inconsistentă.
anxietate limpidă ca apa de băut.
spațiul se contractă.

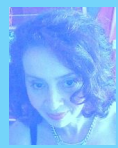
orga porumbel descarcă tensiunea acumulată de vertebrele unei catedrale.
zidul se strângea în jurul meu. un spațiu războinic. visul se înșuruba în reducerea la absurd
spionată de visul dictatorial.

paranoia ca alveolă a unor raționamente inapte să rescrie realul pentru dimensiunea onirică.

ospiciul totalitar.

descântoteca tuturor desensibilizărilor

cu timpul, femeia cea mai reală devine femeia după care tânjești.

ea străbate un spațiu infinitezimal, de la insinuare, până la certitudine.
vibrația cald-acvatică a apetitului.

imaginarul ca alveolă a nivelelor de subtilitate.

realitatea ca plaur al materiei continue.

dumnezeu este locul geometric al paradoxului.

continuum și discret.

când se așează picior peste picior în fața ta, femeia dă semn că se află, încântată, la
oglină, și se dăruiește.

imaginea invită realul la contemplare.

înainte de a muri, dalit obișnuia să dea din mâini ca o pasăre: vibrația aerului din jurul
lui începea să structureze o nouă matrice.

știu că de acolo, de unde își soarbe acum ceaiul rece cu sonda, el mă privește tot pe mine,
fără încetare.

fotografiind și pictându-mă.

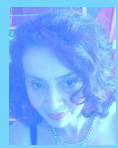
arhiva unei geneze.

nașterea durerii.

obsesia era un tic: într-o pânză monocromă, culoarea pielii mele se intensifica gradual
până la negru, acoperind suprafața mării. cu apă curată, limpede.

vedeam femeile estului înfipite în privirea bărbaților lor.

vedeam estul plin de țepușe

o cană cu lapte și puțină moarte. *error system 299.*

înțelegeam că nu întotdeauna Dumnezeu te lasă să devii ceea ce ești de fapt. uneori, ceva nedeslușit te împinge în direcția opusă. venea clipa negării. bang. nu mai apucați să faceți corecția de traiectorie. o singură secundă de luciditate. imposibilitatea de a emigra. înecați în dunăre. înecați în ideologie. înecați în dictatură. înecați în sânge. magazinele goale. vitrine pustii. ochii închiși. stradă mizeră. cer mohorât. orizont apatic.

numai într-o singură intersecție, în jurul unei stații de taximetre, câteva prostituate vesele alcătuiau un grup neliniștit. un roi de cărăbuși atrași de un focar luminos. mă plimbam deja de câteva ore bune.

noaptea, muzeele par cimitire vesele.

plietisite de aerul solemn de peste zi, personajele coboară de pe pânză, se amestecă, sărind dintr-o epocă în alta, fac dragoste pe parchetul bine lustruit, beau ambrozie și spun lucruri porcoase. sau înjură dictatorul.

discontinuitatea realului alimentând serverul mental al poezilor.

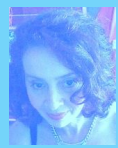
mă frecam de zidurile reci ale palatului unui rege decapitat. ochii lui continuau să mă zărească prin răceala aparentă a pietrei.

ca să poți privi în trecut, îți trebuie o cană cu lapte și puțină moarte: nimeni nu plonjează cu capul în jos într-o albie secată. ba da, o făceau nebunii, în bancurile de pe vremea dictaturii. când soarele răsărea, dalit mătura deja pavajul străzii, plin de capetele roșii ale ideologilor.

unul câte unul, ghemotoacele făcute din afișe și reclame ajungeau la coșul de gunoi. istoria se naște din dejecțiile create de oamenii morți pentru oamenii vii.

îl durea capul de la citate și texte inutile.

prostituatele din stația de taximetre se duceau la culcare. orașele mari erau pline de femei ce miros a benzină.

pe mine nimeni nu m-a ales. redute psihologice.

pentru a mă întâlni cu tine, dragul meu, a fost nevoie să ies din mine. să țâșnesc afară, îngrozită, pe scara de serviciu. atât de urgentă mi se pare nevoia de a răspunde celor două întrebări.

cine sunt, dar, mai ales, cine nu sunt? și, mai departe: cine am fost, dar, mai ales, cine nu am fost?

cum eram pe vremea gulagului, închisă în fortăreața mea psihică de apărare. și ce mai rămăsese din mine, după ce zidul fusese dărâmat?

copiii născuți în sclavie trăiesc în ierarhia mai multor nivele de realitate.

bunica avusese o moșie bogată întinsă peste munții blânzi ai nordului, mama avea ochii exoftalmici melancolici, eu aveam o colecție de întrebări.

percepând simultan toate planurile de subtilitate.

femei crescute direct din mâinile puternice ale unor bărbați ascunși în pădurile reci de munte, precum focile care înoată printre ghețari.

inimi de aisberg cu miez de foc.

casa în care mă născusem a început să zboare pe sus dintr-o dată. într-o zi, pe când stătea în curte lângă două ligheane cu cireșe proaspăt culese pe care se pregătea să le curețe de codițe, bunica fu scaldată într-o lumină intensă. strălucirea o făcu să cadă în genunchi de teamă. fără grai, fără puls. eu venisem pe lume fix la ora prânzului. Dumnezeu mă luase de lângă norocul lumes și mă așezase lângă norocul ceresc. de bucurie că primise vestea, bunica aruncă cireșele peste zidul casei, ca pe o apă roșie. iar casa, din inerție bătrânească, tresări ca după un junghi ascuns, săltând peste grădină.

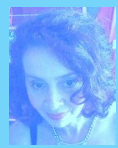
pentru cine era scrisă, oare, partitura asta cu o casă călătorind peste maluri și canioane precum o egretă? două lucruri am aflat între timp: nu mă aflasem niciodată acolo unde realitatea se falsifică prin ideologie și nu am avut niciodată răgazul să aleg.

mâncam un singur fel de mâncare la fiecare masă, mereu același și mereu cu aceeași poftă.
viața mea era o continuă repetiție generală pentru extaz.
pe mine nimeni nu m-a ales.

percepând simultan toate planurile de subtilitate

încelestați într-o psihodramă a estului misogin.

pachacamac, făcătorul pământului la incași, a fost inițial un zeu al peștilor venerat de popoarele de coastă. în conformitate cu un mit al creației, pachacamac a uitat să asigure hrana pentru primul bărbat și prima femeie. când bărbatul a murit de foame, femeia l-a acuzat pe soare de neglijență, după care acest zeu a lăsat-o însărcinată. pachacamac l-a ucis pe fiul născut de ea și i-a tăiat leșul în bucățele, din care a făcut să crească legume și fructe. pe cel de-al doilea băiat, numit wichama, n-a putut să-l prindă, însă a ucis-o pe prima femeie. pentru a-și răzbuna mama, wichama l-a hăituit pe pachacamac, aruncându-l în mare.

în fiecare zi, când intram în mare, găseam trupul lui pachacamac în același loc, învelit în dantela valurilor.

acum zeul este împovărat cu o nouă vină: nici de data asta nu va putea hrăni perechea formată din ultimul bărbat și ultima femeie din lume.

cei doi, lăsați să flămânzească, se hrănesc unul din trupul celuilalt sau din mintea și sufletul celuilalt.

încelestați într-o psihodramă a estului misogin, ei își desfăceau carnea de pe oase, își sfășiau gândurile și se exterminau reciproc.

faceam zilnic baie în mare.

înotam până departe.

oamenii de pe plajă se micșorau treptat, până ce ajungeau cât scoicile aruncate de valuri pe țărm.

într-o zi, valurile mângăietoare mă vor chema și mă vor divide în alte niveluri simultane de sensibilitate.

nu mă voi mai întoarce la mal.

scoicile neculese vor putrezi.

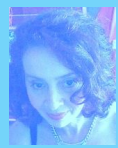
am învățat să zbor peste false piste

relieful mintal este o iluzie.

cumva, nu mă așteptam să rescriu nimic pe nisip.
relieful mintal este o iluzie subită despre o anume ierarhie.
ca și linia orizontului din deșert.
aveam nevoie de filigranul gândurilor cât vârful de peniță, cu care să trasez în fiecare clipă
detaliile caligrafice care mă făceau fericită în nefericire.
dictatura era un proces continuu de spălare a creierului. amintirile erau dizolvate în ceața
unor lagăre cu legi stricte.
călcam cu toată talpa pe țărni și în urma mea rămâneau liniile ce uneau realitatea cu
plăsmuirea. atingeam cu privirea firida interioară a unei irizări imaginare și în fața mea
se nășteau, din noroi înstelat, popoare de ființe croite să iubească tirania.
masochismul era întreținut prin capcanele ideologice induse de teroare și dogmă. nu cre-
deam că libertatea de a fi om era mai presus decât libertatea de a exista pur și simplu
ca ființă animală sau vegetală ori spirituală. dar această libertate era singurul lucru
cu adevărat interzis.
când reveneam seara acasă, singurătatea îmi sărea în brațe ca un câine alb, dragăstos.
el îmi apăra mintea de softul asasin al anihilării prin izolare.
îmi mușcam lesa.
dumnezeu mă lăsase singură.
ca să-l pot auzi mai bine.

trăiam și, cumva, iubeam moartea noastră cea de toate zilele

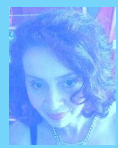

cel care poate trăi singur se are pe sine ca pe un animal bolnav sau ca pe un zeu.

alex își auzea inima doar în captivitate.
dictatura ca și cutie de rezonanță.
apa picura silențios pe pietrele viu colorate.
muntele se târăște pe nisipuri, lăsând în urmă dâre de sânge cald.
după auschwitz, se credea că poezia va muri.
după universul concentraționar al gulagului se credea că literatura va deveni un continent
selenar.
o rezervație salvatoare.
atrium pentru un dumnezeu convalescent.
dar animalul dă târcoale cărărilor umblate de alții și nu se sperie de zgomotul pașilor.
singur, dumnezeu absoarbe strigătele tobei. tam-tam-tam. tam-tam-tam.
auschwitz-ul poate renaște.
la fel cum un nou univers concentraționar renaște din scripturile discriminatoare.
omul cariat de informație.
omul extras din informația despre specie la fel ca un molar de minte din anatomia ho-
muncului. omul care se multumește numai cu el însuși. înmulțindu-se prin clonarea
erorilor. consumându-și bunul plac ca pe o deontologie sacerdotală.
ce este animalul, atunci când nu este zeu? când i s-au deschis cele două aripi, talgerele
au strivit între ele un strigăt de avertizare. animalul nu așteaptă ecoul. ci îl vânează.
zeul își înfășoară ecoul, șirag în jurul gâtului.

muzică de orgie. războiul era aproape

pictând paradoxuri psihanalitice. moartea, o coloristă desăvârșită.

dimineața, rafael obișnuia să studieze îndelung felul în care lumina inunda atelierul. se așeza în fotoliu. își aprindea pipa. deschidea ambele ferestre situate pe pereții diametral opuși, așteptând momentul în care soarele scăpa din strânsoarea celor două etaje de la hotelurile aflate în vecinătate.

razele se insinuau timide, pipăind ungherele îndepărtate. atelierul căpăta profunzime. spațiul câștiga relief. locul devenea misterios.

exista o singură clipă, când razele soarelui țâșneau ca un buchet ce se proiecta direct pe pânza aflată în lucru pe șevalet. era ora la care rafael radia. chipul său se împlânzea. degetele mânuiau înfrigurate pensula. înviorată, privirea ardea totul în jur.

picta portrete de oameni luminoși. paradoxuri psihanalitice.

cele câteva sute de pixeli ce despart fericirea de despresie se încleștau de chipul pictat.

modelele se arătau surprinse, ulterior. oglinda interioară fusese învinsă de pictor.

oamenii învățau că merită să fie iubiți.

că se pot răsfăța.

că pot refuza să se culpabilizeze pentru vina de a nu fi fost sinucigași cu glorie.

martiri.

popoarele estului nu au fost colonii de martiri.

nici rezervații de fanatici.

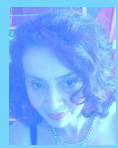
în fața dictaturii roșii, fiecare om a înghesuit la rezezeală în rucsac o identitate, un dumnezeu și o brumă de curaj. adesea și alte ingrediente, paleative, emoții, cartușe, arbori genealogici, cenușă. urgia venea de peste tot, din adâncul unei conștiințe planetare irepresibile. intolerante. care nivela pământul și carnea supușilor. auzeam tăcerea asurzitoare cu care lașitatea se așternea ca o perdea peste lumea liberă. estul fusese sortit abandonului. moartea era o coloristă desăvârșită. cu o interiorizare perfectă.

oarecum dementă. ca și îngerii, morții din infernul concentraționar aveau obrajii ru-
meni. emotivi, intimidați de hiperdimensiunea eroilor fabricați de cultul personalității,
le fusese rușine să trăiască, să inventeze lumi sau să moară. ochiul lui rafael rescia
povestea lor pentru un alt nivel de interiorizare.

cele câteva sute de pixeli ce despart fericirea de despresie

martoră mută a acestei pierderi de armonie.

*ils se trouvent un nom, les «nabis» – de l’hebreu **nebiim**, «prophète» –, se réunissent chez l’un d’entre eux, dans le temple: le ton est donné. ce mot «nabis» faisait de nous des initiés, une sorte de société secrète d’allure mystique, et proclamait que l’état d’enthousiasme prophétique nous était habituel. oh, întâlnirea cu acel nabi, „le nabi japonard“... călătoria de acest tip se termina întotdeauna prost. pentru a adora, trebuia să ies din mine. repede observam că am uitat aparatul de fotografiat. și țigările. și efeminarea curajului de a înfrunta o nouă zi în estul mitoman. și iubirile care mi-au arătat care este calea către ură.*

împacă-te cu lumea, îmi spunea tetraktys.

dar lumea nu mai exista decât în contemplarea deconstruirii materiei.

martoră mută a acestei pierderi de armonie. reproiectare a sinelui.

plaja răscolită de durere ca de copita unei iepe năvălaşe.

femei-cochilii acoperite de nisip.

les femmes assoupies sur un lit de sable... în zilele acelea, primăvara se insinua între taxinomiile realității și clasificările subtile ale visului.

să răbdăm și să ne naștem în fiecare zi, dacă tot nu putem ieși din coșmar.

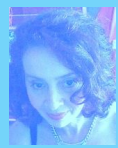
a cânta este o cale de a muri singur. fascinat. ca și de a scrie poezie sub dictatură.

cuvinte bombardate de flashuri irizate. în care publicul își simte propria neputință tradusă prin gesturi de insurecție.

inspiram, în sfârșit, magia spasmului tragic cu care se strâng în brațe artistul și opera.

aer tare, de dumnezeu încătușat în cămașa de forță a interdicției, care trăiește în cheia imaginarului. acoperișul lumii. giulgiul duhului sfânt

să răbdăm și să ne naștem în fiecare zi

dromoman pe strada de lux a imaginarului.

o profesiune care mi se potrivea: dromoman pe strada de lux a imaginarului. ceea ce îmi făceau mie cuvintele – răul de a mă părăsi exact în mijlocul unei tornade –, nu se poate compara nici pe departe cu ceea ce săpau în mine imaginile: tranșee întunecate, văi accidentate și pline de vulcani noroioși, gropi comune pline până la refuz cu oasele trandafirii ale morților din gulag, canale prin care se scurgeau crispările lașe ale unei umanități în derivă, puțuri prin care țâșnește la suprafață strălucirea de tinichea a conștiințelor supuse unor mari torsiuni deformatoare.

omul este arhitectura unor orașe străvechi: întotdeauna se va ivi, pe un flanc recent al mentalului, un areal nou, plin cu emigranți ce nu pot să aștepte, deoarece contracțiunile propriei culturi îi expulzează în neant. în consecință, ei își vor face loc în istoria mentalităților dinamitând o biserică atrofiată, se vor legitima aruncând un pod peste un munte de antichități încă robuste, vor prinde cu lasoul o femeie indigenă și o vor poseda în grup în fața camerei de luat vederi.

exotismul ca preambul al metisării. adevărul. acidul dezoxiribonucleic priapic. diviziunea nivelurilor de conștiință centrifugă a speciei.

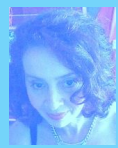
cine poate steriliza rănile infectate ale estului posttotalitar?

cine va recunoaște că istoria artificial accelerată a prezentului va suprima cu prea multă ușurință memoria antitotalitară a generațiilor condamnate acum la o moarte rapidă prin genocid postideologic? cauza acestei noi epurări fiind tocmai urgența de a elimina din istoria mondială arhivele umane directe ce pot depune mărturie nemijlocită.

care este destinația adevărului sutelor de milioane de morți ai estului?

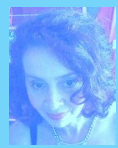
cine îi numără pe visătorii exterminați în lagărele siberiene și satelite?

numai umbra unui om mă mai poate impresiona: acolo văd harta unei lumi care mă cheamă.

să o înțeleg.
să o cunosc.
să o apăr ca și cum ar fi propria mea lume.
să o admir.
să nu o distrug.
să nu o urăsc, dacă nu o voi putea iubi.
prăbușită în est, dragul meu. umilită fără vină.
destinată măsurătorilor antropometrice, etnocentriste sau politicianist consumiste fals
relevante.
părăsită pe câmpul de bătălie.
jefuită de și de către propriile elite.
hăcuită intelectual și emoțional de prietenii candizi.
estica maladie a exodului bovaric.
omul învins este acel frate căruia îi voi da întotdeauna bani de drum până la prima
răscruce. mai departe, se știe, drumurile noastre se despart.
unitate în diversitate.
singură în fața bolii și a morții. una

a te naște este o ipoteză. a trăi este un accident.

a fi, însă, deschide o perspectivă. traiectoria gândurilor mele este întotdeauna tangentă la ceva ce nu înțeleg.

de ce mă împresoară toate cu sâsâit de anaconda și încotro mă va duce această muzică? *allegretto molto marcato. moderato mistico. allegro tranquillo. presto. moderato. allegro marcato. fear. desperar. anxiety. loving. asleep.*

dintr-o dată, dumnezeu adoarme cu capul pe umărul meu, scrâșnind din dinți și murmurând prin somn cuvintele mele.

țineam în brațe moartea și o dezmierdam.

tăcere răbdătoare.

catatonie de protecție.

adulație.

mai degrabă decât aplatizarea curbilor ce descriu descreșterea funcțiilor vitale mă fascinau
sincopile prin care vitalitatea ființelor se răzvrătea împotriva privării de normalitate.
de libertate.

starea de criză ne lua în posesie ca un vultur imens.

tahicardie. crampe. atacuri de panică. disimulare. colici. transpirații profuze. ticuri. spasme.
contractii. torticolis. hemoragii. cecitate. demență. perversiune. mitomanie. halucinații.
delir. agresivitate. angoasă. complicitate. culpabilitate. trădare. alienare. sinucidere.

simptomele refuzului.

stigmatul captivității.

praguri de sensibilitate prin care cortexul era învins de constrângere.

abstinența de la libertatea de a decide.

linia de tramvai lucește și acum în zâmbetul meu așăat fals senin.

ea despărțea în două capitala aflată sub dictatură.

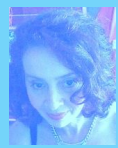
cine eram, totuși, chiar dacă mă simțeam moartă?

cine voi fi, chiar dacă mă îndreptam către dezintegrare?

de pe tărâmul absurdului, o copilărie se vedea ca o undiță la capătul căreia atârna moameala.

chiar în clipa când dădea să muște din nadă, peștișorul era înghițit de un rechin. contaminarea ideologică era o intoxicare letală

smochinul blestemat ce nu mai rodea

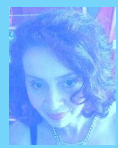
a fost odată o femeie care își tăia singură cordonul ombilical.

într-o zi, la ușa noastră a ajuns alexia. prietenă din copilărie. vivace. intens *yang*. acum palidă. pianistă. prim solistă la operă. purta o rochie neagră, lungă, de concert. pe față, i se stingea un zâmbet cât o țigară ieftină. un heruvim îi desena pe obraz instabile insule de hemoglobină. crezusem că a stat la coadă câteva ore (ah, cozile de o zi și o noapte la alimente, sub dictatură! cine le va dedica vreodată elegiile clasice ale dezumanizării prin înfometare?) și că a cumpărat ceva de-ale gurii: oase de porc, carne grasă, zahăr sau o litră de făină. un mic trandafir de jad înflorea pe decolteul cuminte al rochiei alexiei. un sunet stins o însoțise până la ușa noastră. un cântec mic. scâncit. *adagio molto marcato*. requiem pentru alexia. am văzut că sângele îi șiroia pe picioare. perle luminescente roșii și petale de trandafir. alexia avea hemoragie puternică. se rupea în două. contorsionată. eviscerată. născuse în clandestinitate, singură într-un scuar din parcul de la operă. chiar după concert. nr. 1 de béla bartok.

allegro moderato. mâinile ei descriuseră pe clape apropierea durerilor crunte, fără limită. *andante – allegro – attacca*. sfâșiată de chinuri imposibil de exteriorizat (sala de concert de la ateneu era plină, alături de seniorii dictatori se aflau corpul diplomatic și forțele de ordine), alexia smulgea clapelor anestezia supraviețuirii. travaliu refuzului.

allegro molto. trupul alexiei se concentra în vârful degetelor și în uterul spasmodic. un strigăt interior se intuba în fălcile pruncului ce se porni chiar pe aplauzele furtunoase ale publicului. succes nebun. buchete de roze. exaltare. mână de instinct către un boschet din parcul verde, femeia slobozi pe tăcute. direct pe pământ. fără ostilitate. învinsă. așa cum, uneori, plouă din senin. milițienii trecuseră de câteva ori pe lângă ea, atrași de privirea ei fixă, hipnotică, dar nu știau că o femeie poate să nască, umilită, în picioare, scrâșnind din dinți, în timp ce privește fix la gardienii iadului tăindu-le respirația cu zâmbetul ei ascuțit, înghițindu-și cu noduri greața, oroarea, feminitatea

adânc îngropată. sufocându-se cu propriul copil. alături, se auzeau acordurile concertului nr. 2 de béla bartok, într-o altă interpretare de neuitat. homosexualii din parc nu se sinchiseau de o femeie singură, înveșmântată de gală, aplecată asupra florilor. era plină lumea de excentrici. alexia își tăia singură cordonul ombilical cu forfecuța de manichiură. până la mine, alexia zburase din acoperiș în acoperiș. de mână cu îngerul ei. repetând în minte, obsesiv, pasajul abrupt de la partea a doua, care nu îi ieșea niciodată. în timp ce îi ștergeam fruntea cu apă rece și mă pregateam să caut o lumânare, numai ce o văd că se ridică, imponderabilă, plutind ca un abur. tot ce înțelegeam acum prin alexia era o interpretare nouă la coralul din cantata nr. 147. ascensiune. dar imaginea se schimbă brusc și în brațe îmi căzu un trup desangvinat. inima îmi bubuia în viscere. *allegro molto. presto.* am masat și am framântat acel trup timp de câteva ore. resuscitare. re-creare. implorare. cu pumnii. cu palmele. cu degetele. cu genunchii. cu pleoapele. eram un cabalist ce frământă o literă a vieții din pământ și apă și cântec, amestecându-le apoi cu jar și suflând asupra lor înfiriparea începutului. adierea însuflețirii mamă. continuam să cânt. orbeam. după un timp, alexia se întoarse la mine din înnegurare și îmi ținu isonul. glas de copil părăsit. scâncet leagăn. *adagio – presto – adagio.* o pasăre se așează pe pervazul ferestrei și ciuguli firimituri din cântecul nostru.

renașterea este ceva la fel de incredibil ca și nemurirea. placentă și giulgiu.veșmântul minunii.

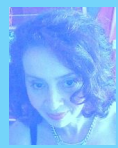
sub dictatură, viața unui om nu interesa pe nimeni.

doar prezența sa în front. un număr bifat la apel.

și astăzi mai cred că alexia născuse singură în parc nu numai un copil fără organe de simț, cât mai ales propria frică de dictatură. după care, a doua zi, s-a urcat pe parapetul podului de la izvor. și a început să urle. o sirenă care cheamă copiii la cina de la azil. astfel a intrat, și ea, în șirul nesfârșit de femei fosforescente care, agățate de cablurile electrice ale orașului, reprezentau singurele surse de lumină ce mimau strălucirea de altădata a căii victoriei.

estul ca partitură neterminată pentru pian și teroare

doar eu și un dumnezeu autoreferențial, oarecum ambiguu.

uneori, o idee nouă este acel bisturiu care elimină din minte calupuri întregi de certitudini.
o nouă plajă se deschide în fața ochilor.

ademenitoare.

nudă.

fascinantă.

teritorii pentru a căror cucerire te-ai irosit sunt acum înghițite de ape.

din urzeala fenomenală a istoriei, te trezești aruncat la coș de propria rațiune.

clipa poate fi un instrument de castrare.

dictatura părea eternă. ca și clipa. ceea ce ramânea era disperarea de a fi eu însămi.

picătură cu picătură. împuținată prin rezistență. deși îndumnezeită. singulară.

doar eu și un dumnezeu autoreferențial, oarecum ambiguu. de care mă apăram cu scutul
poesiei.

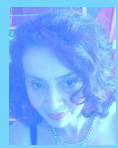
și cu scâncetul slab al unui prunc imaginar.

poesia ca soluție perfuzabilă.

bine dozată, perfuzia reduce toate funcțiile vitale la un proces de fisiune: o ancoră ce leagă

de mal ambarcațiunea suprasaturată cu mărfuri inutile.

**viața era o marfă. și cuvintele erau o marfă. conștiința era o marfă. dumnezeu
nu**

blépomen gàr árti di' esóprou en ainígmati.

în oglindă tulbure mă descopeream. precipitare subită a remembrărilor tenebroase.
să avem răbdare, îi spuseseam de atâtea ori.

să nu înotăm prea departe de mal.

să nu ne lepădăm pieile în nisip ca pe niște armuri.

să nu încetăm să ne explorăm goliciunea sufletului. caracterele meschine. mintea blocată
prin sentimentele de culpabilitate față de strămoși. omul fiară din noi. monstrul care
stă de vorbă cu îngerii. în spuma valurilor el se pierde neîncetat, din ce în ce mai
imens. *eíte gnôssis, katargethése tai... meízon dè touíton.*

spălarea creierului.

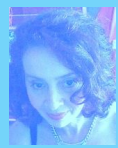
mergând pe o stradă goală, simțindu-mă privită de milioane de ochi.

însingurare ce se cerea umplută cu obsesia unui clarvăzător apocaliptic.

îl voi ucide pe dictator.

în fiecare zi am făcut-o.

marea este un bărbat cu nume de femeie: războinic multipar ce trăiește în viitor

un eu incontinent tranzitând o conștiință universală incontinentă.

dalit mă privea și îmi descria tot ce vede cu adevărat în ochii mei: nu femeie, nici măcar un homunculus feminin, nu, ci mai degrabă uluitorul oraș-insulă pe care aztecii l-au creat pe plute pe lacul Texcoco, dislocând milioane de fragmente din uriașa stâncă în formă de cactus.

între un bărbat și o femeie se înfiripă adesea, precum în acele vremuri de străveche glorie militară, înțeleștări și lupte care hrănesc cu sânge și adevăruri incisive traumatologia cosmică.

la rândul meu, îl spionam cu coada ochiului.

vedeam în dalit un eu incontinent tranzitând fără încetare o conștiință universală incontinentă.

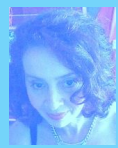
eram două vârtejuri ce se întunecau.

reîntoarcerea tragicului în societatea totalitară venea pe filieră oarecum post-modernă. floarea carnivoră a războaielor.

cel ce o va culege, va întemeia o altă dinastie.

dalit se sfârșea de febra de a muri lucid. îi ridicam capul și îi propteam bărbia în piept. îi apropiam ceașca de buze. sorbind laptele cald, el scotea aceleași sunete cu care gura unui copil se prinde și se desprinde de sfârscul matern.

viața ca o imagine suptă

zâmbet candid cu mască mortuară. eboșe.

partea cea mai puțin vizibilă a sinelui meu devenea versantul său cel mai strălucitor:
masca mortuară.

este nevoie să mori mai întâi pentru a te naște cu adevărat.

la plus grande, de toutes, c'est la mort, sans doute. ou l'amour.

murisem de câteva ori.

colivie în care semințele se uscau.

dacă aș fi închis ușa tuturor vieților mele, cum oare l-aș mai fi putut căuta pe Dumnezeu?

dar cum l-aș mai fi găsit, fără a greși neîncetat? și fără accesul la Dumnezeu cum aș

mai fi înțeles că prin culpabilizare nu mi se va confisca niciodată clipa eternă?

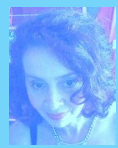
întâi să stai în bătaia ocărilor celorlalți.

să te zbicești în soare.

să ajungi rădăcină.

să te lași condus de fatalitate. *rigor mortis.*

zâmbet candid cu care specia supraviețuiește tiranilor

poate că nici nu era muzică, ci numai un vin ușor.

în realitate, eu scrisesem concertul pentru femeile armenice asasinat la începutul secolului XX.

tot eu scrisesem și concertul pentru femeile din buchenwald.

și tot eu scriam și concertul pentru femeile din est victime ale totalitarismului sovietic.

rebeca a venit mult mai tirziu și, cum apa din rezervor se terminase, a făcut baie în apa unde mă spălasem și eu. *nimum ne crede colori*. știi că, în acest mod, adică intrând în apa din care ai ieșit tu, eu te pipăi de fapt?, mă întreba rebeca și apoi făcea vocalize în imersie. stătea cu capul sub apă și trimitea la suprafață sunetele sub formă de ciorchini. eu culegeam atentă aceste simfonii ca pe niște struguri și mai adăugam o notă pe portativ. poate că nici nu era muzică, ci doar un vin ușor. îi dădeam în fiecare zi antidepresivul de protecție.

fără amintiri din lagăr. asta era deviza noastră. dar amintirile veneau prin suc gastric. prin secrețiile vaginale. prin descărcările de catecolamine. prin stările de subfebrilitate. amintirile deveniseră rezervoare cu otravă, mecanisme de deviat traseul ființei de la starea de homeostazie.

o poetică somato-psihică a traumei existențiale.

armencele din ghetto au fețele de sticlă.

femeile din buchenwald aveau, toate, fețele de sticlă.

și noi, esticele, în gulag, aveam, toate, fețele de sticlă.

dimineața, ne sărutam pe obraz și, în clipa aceea, clinchetul paharelor umplea curtea lagărului cu milioane de sunete cristaline. una câte una, femeile se înșiruiă de-a lungul privirii gardienilor precum perlele într-un șirag de mărgele. ne mișcam ca niște marionete, învârtindu-ne din ce în ce mai repede în jurul unui ax. paradoxal, la un moment dat, eram aspirate pe o traiectorie tangentă la sensul propriei rotații.

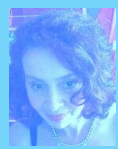
absențe simultane prezenței, în ciuda logicii absurde.
așa le emiteam și tot așa le primeam și eu: sub formă de imagini captate de alți ochi, dar povestite vizual mai departe.

amintirile sunt ipoteze neverificate ale realității: dar acele imagini nu puteau fi decât mărturii. o colecție de idei fixe din care se poate reconstitui o epocă.

femeile vin în fiecare noapte la fereastra mea. și găsesc acolo boabe de grâu sau firimituri de pâine. alături, un bol plin cu apă proaspătă. nimic nu se pierde în natură. eu poposesc la fereastra casei în care am locuit și ciugulesc sunetele copilăriei din lagărul totalitar. în jurul acelei muzici, o tăcere de piatră. suflete ce nu se pot cuprinde. generațiile nu se întâlnesc decât în miturile esențiale. gropile comune ale memoriei. când rebecca iese din apă, îi văd numărul tatuat pe antebraț. 6124 r. ca o brățară.

dacă voi muri înaintea ta, să nu-i lași să-mi fure brățara, îmi spune. numărul acesta este tot ce am

deschiderea muzeului de artă întâmplătoare.

există un istm unde pielea unei femei bătrâne se întâlnește cu tenul fără interogații al fiicelor sale.

femeile se salută politicoase și comentează despre cât timp a trecut de la deschiderea muzeului de artă întâmplătoare.

postere din estul insolubil în oceanul planetar.

le tourment de vassilissa – la – belle, am botezat acel popas. bine îngrijit, beneficiind de o reclamă vizibilă, devenise celebru peste noapte. bărbații veneau de departe ca să culeagă fructe de padure și să înțeleagă traumele estului concentraționar. coborau din mașini și, cu harta în mână, se îndreptau către insulele verzi împădurite. în vis, fiecare își ridica acolo o casă în care începea să danseze, mlădioasă, femeia sălbatică.

în realitate, lumea civilizată dorea doar buruieni viguroase, bune ca ceai medicinal pentru o juventute perpetuă, bogate în oligoelemente, standardizate, afrodisiace, agreabile, tonice.

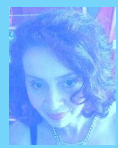
între momentul în care ești actorul ideal pentru propriul rol și acela unde te rezumi la funcția de spectator, se creează un defazaj minuscul: cât ai cobori pleoapele, timid, peste o sală de bal unde soldații dansează înaintea de a pleca pe front.

naked soul, naked city.

bărbați și femei iluminând estul cu amintirea unei astrologii ce sfida mitologia extremistă.

o detașare stoică nu era echivalentul pasivității

în realitate, după gulagul totalitar, trebuie să redefinim conceptele de prizonier și de victimă. antipoem. *error system 004*.

la început a fost cuvântul.

apoi au fost închisoarea și lagărul.

apoi prizonieratul ideologic.

acum luarea de ostatici prin manipulare mediatică.

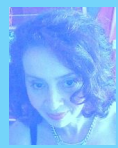
captivitatea mileniului nostru se înfăptuiește cu lasoul și vitalitatea bombardamentului informațional.

dar experimentarea avansată a acestei tehnici s-a făcut asupra popoarelor estului sub dictatura totalitară. paranoia ca politică la scară mondială de insemnare ideologică, dirijată și supravegheată.

chestie de mecanism. o tehnică ce folosește teroarea pentru a induce un anumit comportament caracterizat prin obediență, atitudine inflexibilă, suspiciune de relaționare și grave tulburări de personalitate.

estul era un crucișător pe o mare agitată. pe măsură ce tangajul devenea periculos, începeam să arunc peste bord cămile, dulapurile, cărțile de bucate, saltelele, ușile cu vitralii, aspiratorul, covoarele, frigiderul, automobilul, lampadarele, tablourile, gardul, lanțul de la bicicletă, lanterna, mașina de tuns iarbă, aparatul de prăjit pâine, lenjeria intimă, caseta cu bijuterii, miile de volume din bibliotecă, lentilele de contact, periile, tacâmurile, legile canonice, cuvintele, sentimentele, fiurul.

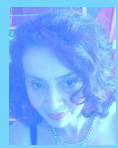
și eu eram nimeni

tinerețea poate fi o stare alergică. dumnezeu nu se sinchisește de faptul că este invizibil.

zburam pe deasupra estului. avionul, prea mic, sălta peste nori ca o pălărie chinezească deasupra câmpului de orez. resimțeam toate schimbările de altitudine direct în plexul solar. stăteam cu capul înțepenit într-o poziție neverosimilă, așa încât să nu pot privi pe geam. dar privirea îmi era totuși atrasă în jos. sub acel unghi abrupt, am zărit întâia oară milioanele de lighioane prin care circula sângele întinerit de doctrina fanatică a unui rai al lumpenului și prin care fluidul ideilor totalitare crease o rețea mondială de vase comunicante, cu acceptul tacit al lumii libere. oamenii noi se mișcau repede, încolo și înapoi, într-o pozitivitate creată ideologic. artizani ai unei stranii lumi materiale. seleucos I nicator, după ce își consolidase stăpânirea asupra mesopotamiei, a reușit să extindă granițele regatului seleucid pâna la fluviul indus. după cele șase războaie siriene, a țâșnit dintr-o ocnă un izvor de sânge. mă vedeam făcând baie în acel fluid roșu. ieșeam din apă întinerită. dar cu o piele pictată de un rash cutanat. tinerețea poate fi o stare alergică. dumnezeu nu se sinchisește de faptul că este invizibil. el continua să mă țină de mână și după ce avionul s-a spulberat în milioane de particule strălucitoare.

a muri este, între altele, o răsfoire pripită și aleatoare a universului

interogații. unde este marea literatură? unde este marea artă? unde zac operele de sertar?

culpabilizări după stingerea formală a ciumei totalitare.

unde este marea literatură?

unde este marea artă?

unde zac operele de sertar?, întreabă cei născuți din dubitația subversivă a realismului dogmatic. chibiți și clovni. marionete și păpuși de plastic.

da, îmi amintesc: retorica inconștientă a operei răstoarnă ușor doctrina principală a textului.

dar textul devenise devianță, răspuns eronat dat existenței de lagăr ideologic prin mecanismele esteticii oficiale.

iar opera propriu-zisă devenise fiziologia carcerală a minții ostatice.

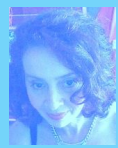
artiștii de curte se automutilau, practic, scriind după canonul politico-ideologic.

discordanța care învinge inteligența prin armele demenței – aceasta era calea regală a artei de supraviețuire.

disimulare. delir. dizlocarea raporturilor umane și strămutarea lor în coliviile gândirii cenzurate

și îmi mai amintesc grădina noastră de la șosea, îndopată cu sunetele prin care orașul își dădea duhul.

stau întinsă pe patul spitalului necunoscut. doctorul așteaptă rezultatul analizelor. perfuzia mă scoate din șoc, trăgându-mă imperceptibil la suprafață. iar ochii mei fixează nivelul lichidului din flaconul elevat lângă mine. cine știe ce semne îmi bagăăștia cu forța în memorie, îmi spuneam, lăsându-mă apoi cuprinsă de o stare de divertisment regal. scavalul și prințul. îndopați cu durere și plăcere. dezordinea.

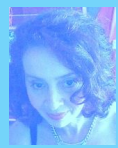

luxul de a fi viu. ritmuri. emoții ce complică viitorul. ce se întâmplă? când perfuzia ajungea la capăt, doctorul era deja un deconstructivist convins. sunteți, în fapt, tot ce nu puteți fi decât ca ipoteză, doamnă, îmi zise.

v-aș recomanda o clinică pentru pacienți post-moderni. bolile din ziua de astăzi au substrat filosofic, îmi mai spuse, rușinat, doctorul, încheindu-mi până la gât nasturii bluzei.

să nu răciți la noi. aveți fragilitatea cuvintelor ce nu-și mai încap în sens

visând să mori tânăr, nu vei muri niciodată. visând ca nu poți muri, nu vei ști să iubești.

trenurile împung noaptea cu un gălgâit aspru. munții alpi rămân în urmă ca niște cărduri de pelicani. tot ce era copleșitor și fascinant în prima clipă, devenea familiar și primitor mai târziu. îmi așezam capul pe genunchi și ascultam cum toarce locomotiva expresului ce tăia elveția în două. un denotator rigid ticăia sub fontanela mea cu care așterneam semne moi pe harta nopții. adormeam, ca întotdeauna, cu impresia că, mereu, altcineva trebuia să stingă lumina. pentru ca spectatorii să poată urmări în liniște spectacolul. iar dacă se întâmpla ca unii să plângă la final, aceștia să nu poată fi văzuți. nu-mi păsa dacă mă voi mai trezi sau nu. important este ca show-ul să continue în toți cei ale căror vise le trăiesc acum. culmea ironiei este faptul că, deși departe de est, mă simțeam din ce în ce mai aproape de el. mă întrebai: nu cumva tu ai ales exilul, pentru că estul devenise insuportabil? mă țineai în insectarul acelei priviri cu o interogație obsesivă. oare noi de ce nu puteam avea casa noastră? mirosea a fum. țăranii dăduseră foc grămezilor de frunze din grădini. pământul era pregătit pentru iarnă și pentru noile războaie. alte ideologii erau scoase din teacă. hârtii cu înscrisuri nemaivăzute scormoneau în civilizația subminată de propria discontinuitate profetică. rolul scris special pentru noi răscolea amintirile dureroase ale planetei.

îi vezi pe spectatori?, te întrebam. unii dintre ei sunt noii dictatori, cei care, primii, ne vor scalpa. în noile lagăre. în noile colivii ale minții.

îi simți cum se stăpânesc cu greu ca să nu ne împuște?

îi vezi cum abia se abțin ca să nu ne ia gâtul?

le vezi pupilele dilatate de plăcere, la gândul că ar putea să ne arunce leșurile într-un fluviu întunecat?

între timp, intrasem ținându-ne de mână în sala mare a operei din viena. don juan și ofelia. dar scena era teatrul unei farse. în sală răsuna o muzică de acordeon și nai,

cu goran bregovici și zamfir, zelwer și încă un band necunoscut. pașii noștri uriași măsurau acum de jur împrejur la place des vosges. deja parisul ne orbea. europa este un continent splendid care în curând urmează să devină teatrul unor noi războaie. turism militar în floare. mulți privitori. stau în horă și încearcă să ne strivească între piepturile lor. sau doar să ne oblige să le auzim pulsul. să nu mai cântăm pe la nunți. ne salvează *grand père* klonimus. el conduce camionul și sofează cu prudență. noi stăm înghesuiți în lada camionului și scrutăm obrajii deja uscați ai deșertului, ce descriu o natură timidă și feroce. de o parte și de alta a drumului, valurile de nisip îi îmbracă pe muzicanți în veșminte de paradă. când bomba explodează, fiecare dintre noi avea în fața ochilor un chip iubit.

visând să mori tânăr, nu vei muri niciodată. visând ca nu poți muri, nu vei ști să iubești.
visul este o formă de viață cu care se poate pune capăt războiului. dopul de la sticlă trebuie să fie etanș, vinul înțelept să rămână bătrân. cât pomenirea numelui

plecarea copilului în lume. imprecizii.

laolaltă cu dalit. și împreună cu unchiul alex, care revenea la matcă după toate războaiele importante. împreună cu rafael. cu zaira și cu bunica.

și împreună cu toți oamenii pe care i-am cunoscut sau despre care am citit ori am auzit de la alți oameni.

spunând povești despre est.

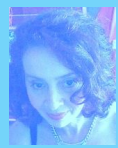
despre femeile care nu se mai trezeau din somnul facerii de copii ideologici.

și plantele pleacă în căutarea norocului.

și casa în care m-am născut.

copiii nedorți zburau pe deasupra cearceafurilor albe puse la uscat în lagărele supra-aglomerate. în fiecare cearceaf se zvânta apa morții.

amprenta unui somn fără dragoste în care se cuibăriseră de frica dictatorului bărbatul și femeia

nevoia de târfe și de capodopere. contractții istorice lipsite de poezie. *error system 0012.*

adevărul este că actualul genocid, cel care elimină amintirile despre universul concentraționar din estul recent, este curățenia generală după ciuma roșie, efectuată prin manipulare mediatică. dar cei care o fac, cu cinism, vor aduce generațiile viitoare în postura de a nu mai avea un trecut veridic și recognoscibil.

eram nu numai nebuni de legat, ci ne mai și prefăceam de cele mai multe ori.

mai greu este să te prefaci că ești sănătos.

că faci față exterminării cu zâmbetul pe buze.

că nu te scremi să naști copii din afișe electorale.

dar cel mai greu este să mimezi libertatea.

doar o idee fixă. pe care o contractează, endemic, ca pe o gripă, dependenții de taxinomie.

pe de o parte, se vorbește mult despre nimic.

pe de altă parte, se tace de durere atroce.

poezia a devenit din nou o artă deviantă care psihanalizează traumele colective.

retrăim intriga din opera dominată de atmosfera originală a creării cuvântului.

existența estului sovietizat și femeile cabalist. big bang. semnul ca ego confiscat de teroare.

poate că limbajul esențial al unui spațiu concentraționar bazat pe tăcere nu era decât un spațiu al cuvintelor avortate. rănilor postideologice cele mai mari au venit prin limba de lemn, afectându-ne inima, creierul, plămânii, rinichii, ficatul, ovarele, uterul, ovulul, celulele discariotice și eucariotice, acidul dezoxiribonucleic, genele, informația ereditară.

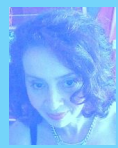
sterilizarea focarelor de infecție, prin devăluire prozaică, este terapia cea mai apropiată restaurării chefului de a face poezie. exorcizând pofta de autodistrugere a estului. care și-a pierdut, în lagărele de muncă obligatorie, capacitatea de a mai vedea cine a fost, cine este și mai ales cine va fi.

și la revoluțiile antitotalitare, unchiul alex a semnat condica tot cu arma de la patruz's'opt. dar la plecare mi-a strigat din toți rărunchii: nu mai vreau război. eu am nevoie de târfe. și de capodopere

certitudinile filosofiei plecau de la incertitudinile finței.

cerneam făină deasupra unui mort găsit în subsolul casei noastre și nu auzeam în jurul meu decât șiragul de zgomote cu care Dumnezeu pipăie suprafața tăcerii.

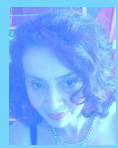
mortul gesticula prin imobilism, în timp ce eu descopeream cu uimire că umanitatea actuală se face remarcată prin solidaritatea în nenumărate eșecuri colective, în care răul

venea mai mult din noi, prin tăcere. oameni invizibili, marionete care ne înșiruiam de-a lungul informațiilor precum biții în arhivele prejucăților istorice arhetipale. mituri ale autolizei. soluțiile tari la problema majoră a filosofilor millenariste. istoria clipei era, de fapt, o anamneză a stării de bine pe care omenirea a ratat-o sistematic de-a lungul istoriei, prin supradoză de absentism de la stabilirea priorităților: a fi liber sau doar a mai exista pur și simplu.

mortul ca formă de redistribuire în spațiu a speciei.

femeile supuse martiriului eugenic din lagărele estice. strălucitoare, *hatikva*, *stunning*, nerușinate. alegând un fel de a muri pentru care nimeni nu era pregătit ideologic.

quand je parlerai les langues des hommes et des anges

era femeie, nu putea să fie îngropată în locuri sfinte. o legendă.

cu mai bine de opt sute ani în urmă, câțiva călugări au ales să se încovoie. și-au facut colibe din trunchiuri de copac. dar și o bisericuță din lemn. apoi s-au așezat pe locuri nemaiumblate de femei.

dumnezeu venea la ei ba în chip de iapă lucioasă albă, ba în chip de iapă lucioasă neagră și se lăsa călărit.

cu timpul, biserica din lemn nu mai putu adăposti în burta ei atâtea suflete, ce se înmulțeau văzând cu ochii. o femeie al cărei nume s-a pierdut în neguri a cărat timp de cincizeci de ani, cu carul ei tras de o pereche de iepe, una albă și una neagră, toate materialele necesare ridicării unei mănăstiri. niciodată nu a cerut nimic în schimb. dar în fiecare an dispărea în pustiu, la fiecare a zecea lună. după care revenea și mai tânără și căra cele trebuincioase construcției.

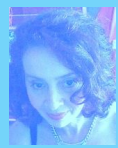
într-un târziu i-a mărturisit starostelui că și-ar fi dorit totuși să aibă sălaș de îngropăciune chiar în mănăstirea de piatră. episcopul locului nu a fost de acord.

era femeie, nu putea să fie îngropată în locuri sfinte.

dar după moartea ei, au dat poruncă să se cioplească din piatră chipul femeii, așezându-l deasupra unui contrafort al zidului ce împrejmua mănăstirea. chipul cioplit în piatră al femeii părea că poartă în spate, asemeni unei păsări-duh, zidurile groase ale incintei, absorbind mănăstirea pe care a zămislit-o în zborul ei către înalt.

numele femeii s-a pierdut pentru totdeauna.

dar în fiecare an veneau să se oglindească în chipul ei feciorii pe care îi născuse în pustie, singură, în timpurile cât cărase munții de piatră pentru zidirea locașului. nici vechii iconari nu-și semnau altădată icoanele cu numele lor, ci scriau pe lemnul fraged doar „mâna lui ion“, „mâna lui dalit“, „mâna lui alexandru“, „mâna lui grigorie“, ca simbol al prelungirii prin mâna lor a mâinii mângâietorului. nici numele femeii nu fu aflat

vreodată pe zidurile mănăstirii. dar feciori din neamurile de feciori zamislite de ea în pustia pădurii neîndurătoare i-au găsit numele, mult mai târziu, zugrăvit pe un curcubeu ce mijea în mijlocul estului sălbatic.

era într-o amiază de primăvară, după risipirea gerului siberian, când pe curcubeu s-a arătat numele ei: „femeia cerurilor, lăudat fie numele tău“. maria. maltaca. irodiada. cleopatra. berenice. drusila. victoria. ioana. valeria. angela. mihaela. marta. parascheva. tamara. bahaba. cristina. eugenia. eva. constantina. nicoleta. carmen. venus. artemisa. diana. aurelia. augusta.

o iapă lucioasă era văzută câteodată bătând cu copita în zidul de piatră veșnic tânăr din care mijea la soare nemuritorul chip. părea să fie albă, părea să fie neagră.

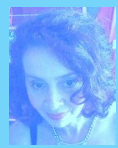
dar oare exista cu adevărat?

Cuprins

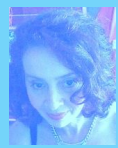
somnul în <i>corpus hermeticum</i> I. se cuvine să înțeleg. și înțelegând să admir și să fiu fericită.	7
între acelea două nu există un al treilea. astfel se cuvine să privești.	8
poate că măsura și armonia domneau în ordine.	9
un pește care-și pierde teama de aer. jocuri și jucării sadice.	10
vedeam cum în apă focul nu arde și nu iluminează.	11
abia izbăvită de trup. viața de număr cu multe zerouri.	12
o fiară care evită necesitatea.	13
suflete zidite în trupuri care nu le seamănă.	14
trezirea în <i>corpus hermeticum</i> II. șobolani și prilejuri înșelătoare.	15
veghea și exodul interogațiilor.	16
ca un înțelept autist, întunericul.	17
descompunerea în jocuri a corpului ermetic.	18
cea ce vezi și auzi în tine.	19
căci ele întotdeauna reîncep ceea ce nu se poate înfăptui.	20
despărțire, încuviințare glăsuind asupra începutului.	21
veghea și exodul încântărilor. promisiuni uitate.	22
literele pe care se sprijină două injecțiuni paralele.	23
posturi de asediu. deconstruiri.	24
acceptarea tragicului. perfuzia. cuminecare.	25
povești cu prea multă hemoglobină. geneze și evadări.	26
căderea lui aristide. sângele înflorind.	27
nu vei uita nunta însângeraată.	28
patrii spirituale în <i>corpus hermeticum</i> III. sângele ciocârliei.	29

astere ademenindu-l pe chiron vindecătorul.	30
dumnezeu este vocea aceea mică de care se agață frica.	31
bunica îl mușca pe dumnezeu și despica în două copilăria.	32
despre ieșirea din vis a lui dalit. originea ermetismului. culori.	33
descătușări care îl înfiripează. poet în mrejele sintaxei.	34
<i>clutch</i> . când ceva e strâmb pe lume. stedtl pustiu.	35
vagabondul celest. când ceea ce se vede nu mai strălucește.	36
regăsirea corpului în <i>massa confusionis</i> . anxioțitice pentru eretica doamnă.	37
schiță de târfă ideologică în țara uterelor gonflabile. sclavele.	38
ocrotitorul copiilor de cenușă. visul de anul nou.	39
clivaj, ecranul pe care se vede chipul fiarei.	40
strălucirea lui începuse să pălească. sevrăj cu dumnezeu la descarcerare.	41
astupând gura uterelor. trezit din somn, un lazăr feminin cu burta mare.	42
abatorul de imagini sacrificate. cel ce vede e cel ce nu știe.	43
pălind, strălucirea ei creștea. cerul se strângea în jurul buricului ei.	44
interogații rituale. prieteni de murit mai târziu I.	45
elegie cu numere teratologice. clivajul sublim al eului prin <i>corpus hermeticum IV</i>	46
plecări către nicăieri. timpul nu avertizează.	47
un container cu carne de tun. exiluri neîntâmplătoare.	48
oarbă, te voi vedea. arhive anarhice păzind adevăruri primipare.	49
diagnostice cu prognostic rezervat, numărătoare în sistem binar.	50
auzind totul, deja pierdut. memorii nebăgate în seamă.	51
rădăcinile mâncate dimineața pe stomacul gol scriau în mine o carte.	52
cadavrele estului. nostimadele morții solubile în plăcere.	53
atelier de copuri muzicale. alunecări în simboluri tantrice superflue.	54
trecutul nu emitea avertismente. viitorul nu resimțea anestezia generală.	56
despre forma ludică a haosului. găfăit irepresibil de luare în posesie a estului.	58
exodul, neascultarea de istoriile recente. memorii false și canale de dejecții.	59
eclesiastul discordant. exercițiu de efeminare a judecății politice corecte.	61
incognoscibile în sine. vise de captat alteritatea respinsă.	63
adorarea celui neubit. cioburi de oglinzi. prieteni de murit mai târziu II.	64
pariuri pe moartea celuiilalt.	65
alternative la nașterea ideologiei. interzicerea visului.	66
lagăre și pacienți ai unei minuni. disecție.	67
testament cu adevăruri supraomenești.	68
atelier de corpuri mintale interzise. prieteni de murit mai târziu III.	69
cine nu sunt? o cauză a cuvintelor.	70

dumnezeu dedus era toxic. partituri inocente și nervuri de sticlă.	71
unități de măsură pentru nimicuri și eternități paralele.	72
corrida, când așchiile morții inflăcărează.	73
pregătiri de luptă. sisteme de testare a degenerării libertății în claustrare.	75
măcelării și altare. mărturisitorul luând ostatici.	77
dumnezeu poate fi o formă de prurit.	78
o emisie întâmplătoare de absență. jinduind la deschiderea unei răni, luciditatea.	80
suflet nemângâiat în trup dizarmonic.	81
inocența este un vin de gheață.	82
ele se scremeau să nască același dumnezeu rotofei și lucios.	83
poveste despre abandonarea strugurilor. orbirea.	85
un cap de cocoș care vestește noaptea.	87
călătorii de plăcere, timpul nu există. <i>restart</i>	88
bărbatul primipar și antologia de ipoteze neconfirmate.	89
clandestinitatea designatorului rigid, acoperișuri ude. <i>requiem auroral</i>	91
spații devoratoare de oase de imagolog.	92
și totuși lucrurile de neînchipuit nu există decât în mintea noastră.	93
un om prezent în toți oamenii nu e decât o idee.	94
scrisori niciodată citite.	95
adevăurii istorice care nu pot fi tratate cu armele poeziei. <i>transplant de retorică. error system 303</i>	97
o inimă epică și o minte lirică. <i>apendice intergalactic în amnios de melancolie</i>	99
traume care parcurg formele de relief ale descreșterii umanității. <i>error system 301</i>	100
o panică albă, dozaj greșit de <i>general</i> și de <i>individual</i> – sau <i>cocktail</i> exploziv.	101
ecrane pe care un ochi format ar fi zărit.	102
visul păsării ce duce în gheare trauma originară.	103
visul era un leac împotriva haosului. <i>error system 300</i>	104
cu timpul, femeia cea mai reală devine femeia după care tânjești.	106
o cană cu lapte și puțină moarte. <i>error system 299</i>	107
pe mine nimeni nu m-a ales. <i>redute psihologice</i>	108
înleştați într-o psihodramă a estului misogin.	110
relieful mintal este o iluzie.	111
cel care poate trăi singur se are pe sine ca pe un animal bolnav sau ca pe un zeu.	112
pictând paradoxuri psihanalitice. moartea, o coloristă desăvârșită.	113
martoră mută a acestei pierderi de armonie.	115
dromoman pe strada de lux a imaginarului.	116
a te naște este o ipoteză. a trăi este un accident.	118
țineam în brațe moartea și o dezmiertam.	119

a fost odată o femeie care își tăia singură cordonul ombilical.	120
doar eu și un dumnezeu autoreferențial, oarecum ambiguu.	122
<i>blépomen gâr árti di' esóptrou en ainígmati.</i>	123
un eu incontinent tranzitând o conștiință universală incontinentă.	124
zâmbet candid cu mască mortuară. eboșe.	125
poate că nici nu era muzică, ci numai un vin ușor.	126
deschiderea muzeului de artă întâmplătoare.	128
în realitate, după gulagul totalitar, trebuie să redefinim conceptele de prizonier și de victimă. antipoem. <i>error system 004.</i>	129
tineretea poate fi o stare alergică. dumnezeu nu se sinchisește de faptul că este invizibil.	130
interogații. unde este marea literatură? unde este marea artă? unde zac operele de sertar?	131
visând să mori tânăr, nu vei muri niciodată. visând ca nu poți muri, nu vei ști să iubești.	133
plecarea copilului în lume. imprecizii.	135
nevoia de târfe și de capodopere. contracții istorice lipsite de poezie. <i>error system 0012.</i>	136
certitudinile filosofiei plecau de la incertitudinile ființei.	138
era femeie, nu putea să fie îngropată în locuri sfinte. o legendă.	139

